

บทนำ

ใช่จริงๆ!

พิธีแต่งงานเล็กๆ ริมหาดตรงหน้าเขา ณ เวลานั้นเป็นภาพที่เคยเห็นมาก่อน... ไม่ใช่แค่เคยเห็น แต่เขาเคยอยู่ในงานลักษณะเดียวกันมาแล้วครั้งหนึ่ง... ในฐานะเจ้าบ่าว!

ชายหนุ่มเพิ่งแน่ใจ อดนึกประหลาดใจไม่ได้ เหตุการณ์ซึ่งเรียกได้ว่าสำคัญในชีวิต เขากลับระลึกได้เป็นเรื่องสุดท้าย!

เขาจำบรรยากาศงดงามน่ารักนี้ได้ ผ้าขาวผืนบางใช้ตกแต่งบริเวณริมหาดพลิ้วไหวตามแรงลม ดอกกลีบลีลีสีขาวถูกจัดเป็นช่อเล็กๆ ประดับทั่วงาน ให้ความรู้สึกทั้งหอมและหวานไปพร้อมๆ กัน

ทันทีที่เจ้าสาวปรากฏกายขึ้นโดยการจับจูงของผู้เป็นมารดา ลอดซุ้มดอกไม้สีขาวนวลตรงมาหา เขาก็ต้องตกตะลึง

เจ้าสาวของเขาอยู่ในชุดเดิม... ผ้าซีฟองบางเบาขาวนวลค่อถ่วงลึกลับ แขนกุด อวดริ้วแขนและรูปร่างสมส่วนงามสง่า โบคาคดผมสีขาวยักเื่อมระยับทำให้เธอดูเป็น 'เจ้าสาว' มากขึ้น แม้ชุดแบบเรียบง่าย กลับส่งให้เธอ

งดงามน่ารักเกินบรรยาย

ชายหนุ่มตรงเข้าไปหาเจ้าสาว ส่งยิ้มพร้อมกับยกมือไหว้ผู้เป็นมารดา
ของเธออย่างนอบน้อม เย้ยกับหญิงสูงวัยเบาๆ

“ขอบคุณที่ไว้ใจผม ให้โอกาสผม...อีกครั้ง”

“ฝากลูกสาวแม่ไว้กับคุณแล้วนะคะ”

“ผมจะดูแลเธออย่างดี ไม่ทำให้เธอเสียใจอีกต่อไปครับ” เขาให้
คำมั่น

เจ้าบ่าวส่งสายตาไปยังเจ้าสาว จงใจบอกความนัยทั้งหมดผ่านดวงตา
คมสี่สัณนิเทศซึ่งเขารู้ดีถึงอำนาจของมัน อีกฝ่ายก้มหน้าหน่อยๆ ใบหน้า
แดงระเรื่อขึ้นมาทันที เขาเผยยิ้มกว้าง ก่อนเอื้อมมือไปจับมือเรียวยาว
ของเธอมาจับจูงไว้ แล้วพาเดินต่อไปตามทางเดินโรอยด้วยกิลิปกุหลาบขาว
ตรงสู่เวทีด้านหน้า เพื่อให้แขกผู้มีเกียรติได้เห็นคู่บ่าวสาวชัดขึ้น และเพื่อ
กล่าวขอบคุณทุกคน เขาต้องผ่านช่วงเวลานี้ไปให้ได้ จะไม่มีสิ่งใดมาขัดขวาง
การแต่งงานระหว่างเขากับหญิงอันเป็นที่รักเช่นครั้งก่อนอีกแล้ว

ชายหนุ่มลอบถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อพิธีการบนเวทีเสร็จจลัน
ไปด้วยดี ผู้มาร่วมงานนั่งรับประทานอาหาร ท่ามกลางเสียงคลื่นซัดกล่อม
โดยไม่มีบทเพลงใดๆ รบกวนเสียงจากธรรมชาติเลย

แล้วก็ถึงเวลาที่เธอคอยจนได้...เมื่อประตูห้องหอบปิดลง ชายหนุ่ม
ตรงเข้าไปหาเจ้าสาวของเขา จุมพิตเบาๆ บนแก้มนวลหอมกรุ่น

“ผมรักคุณนะ ที่รัก คุณทำผมเซอร์ไพรส์ได้จริงด้วย มิน่าล่ะ คุณ
ถึงพยายามไม่ให้ผมรู้เรื่องพิธีการแต่งงานของเราเลย”

“ฉันกับทุกคนอยากให้คุณจำเหตุการณ์สำคัญนี้ได้ ก็เลยพยายาม
ทำทุกอย่างให้เหมือนครั้งแรกไงคะ”

“แล้วก็ได้ผลจ้ะ ในที่สุดก็ไม่มีช่วงไหนขาดหายไปจากชีวิตผม ไม่มี
เลยจริงๆ”

เจ้าบ่าวก้มลงไปมอบสัมผัสดูดีเยี่ยมบนเรียวปากหนุ่มอันน่าหลงใหล

ถ่ายทอดความรัก ความผูกพันที่ปวงผ่านจุมพิตหวานหอม เริ่มจาก
แผ่วผิวจนกระทั่งเราร้อนสุดทันทน

ถึงเวลาแห่งการรอยยิ้มแล้วสินะ...การได้แสดงความรักก็รู้สึกซึ้งกับ
หญิงสาวที่เขารักและปรารถนาสุดหัวใจเป็นสิ่งควรค่ากับความพยายาม
ทั้งหมดที่ทุ่มเทไป

คิดแล้วก็น่าตกใจไม่น้อย...ชายผู้ไม่เคยศรัทธาในการแต่งงาน
ไม่ยอมขาดอิสระภาพ กลับต้องเข้าพิธีวิวาห์ถึงสองครั้งสองครา...ด้วยความ
เต็มใจ...กับเจ้าสาวคนเดิมซึ่งเขารักสุดชีวิต!

๑

ต้องไม่ตาย

ชายหนุ่มย้ายกับตัวเอง พยายามคงสติเอาไว้ขณะที่กำปั้นจากชายร่างกำยำกระแทกใบหน้านับครั้งไม่ถ้วน สร้างความเจ็บปวดแสนสาหัส รู้สึกถึงเลือดเหนียวๆ ไหลอาบทั่วหน้า หมัดของคู่ต่อสู้รัวกระหน่ำ แต่เขากลับตอบโต้ได้ไม่มากเท่าใจต้องการ ร่างยักษ์ของฝ่ายตรงข้ามทำให้เขาเสียเปรียบในการประลองกำลังครั้งนี้

ชายผิวคล้ำร่างใหญ่กว่ายังรัวหมัดใส่ไม่ยั้ง จนฝ่ายเพลิงพล้ำเริ่มอ่อนแรง แต่ยังมีผู้ต่อทั้งที่หมัดของตนถูกส่งไปด้วยกำลังอันแผ่วเบาลงทุกที

จู่ๆ คนตัวโตกว่าก็หันไปคว้าไม้หน้าสามตรงหัวเรือเหวี่ยงเข้ากระแทกศีรษะชายหนุ่มเต็มแรงเสียงดังสนั่น เขาเซด้วยความมึนงง ก่อนจะถูกผลักจนเสียหลักพุ่งลงน้ำ แล้วอีกฝ่ายก็ออกเรือไปทันที

น่าแปลก! เมื่อร่างทั้งร่างของชายหนุ่มถูกโอบล้อมด้วยกระแสน้ำอุ่น กลับกระตุ้นให้ทุกอณูในร่างกายตื่นตัวขึ้นมา เกิดพลังผลักดันมหาศาลตาม

สัญชาติญาณ แขนงซึ่งไม่ถูกทำร้ายมากนักขยับทันทีเพื่อพุงกายไม่ให้จมสู่ใต้ท้องทะเล ลำน้ำอันน้อยนิดบอกว่า เขายังตายไม่ได้ มีเรื่องมากมายให้ต้องกลับไปสะสาง

เขาพยายามเบิกตามองรอบกายเพื่อหาทางรอดให้ตัวเอง แล้วต้องประหลาดใจเมื่อเห็นเรือลำใหญ่ลอยตัวนิ่งอยู่ลิบๆ ร่างที่บอบช้ำเกิดพลังขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ โถมตัวแหวกว่ายไปยังจุดหมายในทันที

แสงอาทิตย์ที่เล็ดลอดผ่านผืนน้ำลงมา ส่องให้เห็นภาพปะการังน้ำตื้นอันแสนงดงาม สร้างความตื่นตาตื่นใจให้โมยาไม่น้อย หญิงสาวดำผุดดำว่ายอย่างเพลิดเพลินจนลืมเวลา เธอคิดไม่ผิดเลยที่มาดำน้ำเสาะหาแหล่งปะการังสวยงามแห่งใหม่บริเวณนี้ ตามคำแนะนำของลุงแขกคนขับเรือคู่มือ ซึ่งได้ข่าวจากชาวบ้านบนเกาะว่าห่างไกลจากแหล่งดำน้ำที่มีอยู่เดิม มาทางด้านตะวันตกมีกลุ่มปะการังน้ำตื้นแสนสวยซ่อนตัวอยู่ที่ใต้ผืนน้ำ แปลกใหม่และอยู่ไกลจนยังไม่มีใครพานักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชม เธอกับลุงแขกตกตะลึงเมื่อพบว่าโลกใต้น้ำแห่งนี้ยิ่งใหม่สดเกินคาด สองคนดำน้ำเพลินแทบไม่ละสายตาขึ้นมาเลย

หญิงสาวว่ายไป ชื่นชมปะการังไปอย่างรื่นรมย์ ไร้ความอ่อนล้า สัมกับเป็นลูกทะเล อยู่กับน้ำและอากาศบนเกาะตั้งแต่เกิด ขณะกำลังทอดสายตามองโลกใต้น้ำอันน่าตื่นตาตื่นใจผ่านหน้ากากดำน้ำ จู่ๆ ภาพงามก็ถูกบดบังด้วยร่างมึนหมึที่กำลังจมดิ่งลงสู่พื้นทะเล

โมยาว่ายเข้าหาร่างนั้นแบบไม่ต้องคิด เธอคว้าคอเสื้อเขาแล้วฉุดร่างใหญ่ลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ ทันทีที่ศีรษะโผล่พ้นน้ำ เขาก็ล้าลักออกมา หญิงสาวตั้งสติ เมื่อเห็นว่าเธอคงไม่สามารถลากชายร่างยักษ์คนนี้ไปถึงเรือได้โดยลำพัง จึงกวาดตาไปรอบๆ เห็นลุงแขกว่ายตรงเข้ามาหาพอดี

โดยไม่ต้องมีคำพูด คนขับเรือผู้เชี่ยวชาญช่วยชีวิตก็คว้าร่างชายนิรนามไปจากมือเธอ ว่ายพาร่างไร้สติเข้าสู่ตัวเรือลำใหญ่สี่ขาที่จอดนิ่ง

อยู่ สองคนช่วยกันพยุงเขาขึ้นเรืออย่างทุลักทุเล จัดให้นอนคว่ำบนพื้นท้ายเรือ แล้วลุงแขกก็ยกชายโครงของชายนิรนามขึ้นลง เพื่อไล่น้ำออก จากทางเดินหายใจและกระเพาะ น้ำปริมาณไม่น้อยไหลออกจากปากและจมูกของเขาจนเกิดสำลัก ไอหน้าดำหน้าแดง

“ยังไม่ตายครับคุณโยย่า โชคดีจริงๆ”

ลุงแขกบอกเธอเบาๆ ขณะจับร่างยักษ์นอนหงายหันศีรษะไปด้านหลัง เพื่อให้หน้าที่คั่งค้างไหลออกสะดวก แล้วทิ้งตัวลงนั่งข้างมอย่านบนพื้นเรือหญิงสาวเอื้อมมือไปอังจมูกผู้ประสบชะตากรรมเพื่อความมั่นใจว่าเขายังมีชีวิตอยู่

“ท่าทางเพิ่งจมนไม่นานนะลุงแขก”

เธอเปรยไม่ละสายตาไปจากร่างใหญ่ในชุดลาลอง เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสั้นแค่ว่าสีครีม ใบหน้าชายนิรนามยับเยินด้วยบาดแผลสีแดงข้ำมีเลือดไหลซิบๆ บวมเป่งทั้งหน้า ทำเอาโยย่าใจคอไม่ดี หวั่นเกรงว่าเขาจะสิ้นชีพไปต่อหน้าต่อตา เสียงลุงแขกเอ่ยต่ออย่างคนคุมสติได้

“ลุงว่าเรารีบพากลับรีสอร์ทดีกว่า ลุงจะวิหุบบอกให้คนเอาเรือเร็วไปรับหมอมาช่วยดูอาการที่เกาะ ชินพาเขาไปโรงพยาบาลบนฝั่งคงไม่ทันกาลแน่”

“ก็ดีนะ ลุงแขก รีบไปกันเถอะ”

ชายผิวคล้ำหน้าคมสมชื่อผลุนผลันไปยังห้องเครื่อง เสียงเครื่องยนต์เรือดังกระหึ่ม ก่อนนาวาจะเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็วเต็มสปีดบ่งบอกถึงความร้อนใจของคนบังคับหางเสือ

เขายังคงนอนไว้สติบนเตียงในห้องรับรองแขก ใบหน้าบวมปูด ถูกทำแผลอย่างดี ปิดผ้าก๊อชไว้หลายจุด เสียงนายแพทย์ประจำครอบครัวเอ่ยขึ้น สีหน้าเป็นกังวล

“ผมเย็บแผลให้หมดแล้ว ต่อจากนี้คงต้องเปิดล้างแผลทุกวันเพื่อ

ป้องกันการติดเชื้อ อันที่จริงคุณโมยาน่าจะพาคุณเจ็บบ้างไปส่งโรงพยาบาลนะครับ บอกตรงๆ ผมไม่มั่นใจเลย คนถูกทำร้ายหนักขนาดนี้อาจกระทบกระเทือนถึงสมองด้วย ผมเกรงว่าถ้าทิ้งไว้นานอาการจะยิ่งหนักมากขึ้น”

“ถ้างั้นเราพาเขาไปโรงพยาบาลดีมั้ยคะแม่ ลุงแขกว่าไง” โมย่าหันไปขอความเห็นผู้ใหญ่อีกสองคนที่ยืนอยู่ในห้อง นางทัตตาวผู้เป็นมารดา ยังไม่ทันตอบ ลุงแขกซึ่งตัดสินใจเร็วกว่าก็รีบบอก

“อย่าเพิ่งเลยดีกว่าครับคุณโมย่า คุณหมอตตรวจร่างกายคนเจ็บเบื้องต้นแล้วไม่ใช่หระอครับ เห็นว่ายังไม่มีอาการทางสมอง สภาพของเขาเหมือนถูกทำร้ายแบบนี้ ผมเกรงว่า ถ้าเราพาไปโรงพยาบาลเรื่องจะยุ่งตำรวจต้องเรียกไปสอบสวน ริสอร์ทเราจะได้รับผลกระทบไปด้วย เผลอๆ อาจตกเป็นผู้ต้องหา อีกอย่างเขายังไม่ฟื้น ถ้ายิ่งงโรให้เขารู้สึกตัว สอบถามอะไรกันก่อนดีมั้ยครับ”

ประโยคสุดท้ายลุงแขกหันไปหาแนวร่วม ซึ่งดูจะได้ผล นางทัตตาวพยักหน้าช้าๆ

“แม่เห็นด้วยกับนายแขกจะโมย่า ไม่อยากให้เรื่องใหญ่โตถ้าถึงหูตำรวจ จะรุ่งไปกันใหญ่”

เมื่อเสียงเป็นเอกฉันท์โมย่าจึงหันไปบอกนายแพทย์หนุ่มใหญ่

“ถ้าอย่างนั้นให้เขาพักรักษาตัวที่นี่ไปก่อนนะคะคุณหมอ โมย่าสัญญาจะให้คนคอยเฝ้าดูคนเจ็บเอาไว้ตลอด ถ้าเขาอาการทรุดลงจะรีบโทร. ไปแจ้งคุณหมอทันที” มีบอบบางเสยผมบ๊อบสั้นอย่างลวกๆ สีหน้ายังมีแววกังวลไม่น้อย

“ก็ได้ครับ ถ้าคุณโมย่าต้องการอย่างนั้น แต่ที่สำคัญต้องคอยสังเกต ถ้าคนไข้มีอาการปวดศีรษะมากขึ้น บ่นว่ามองเห็นไม่ชัดหรือซีมลงเรื่อยๆ ต้องรีบโทร. หาผมทันทีนะครับ จะได้ส่งตัวไปเอกซเรย์คอมพิวเตอร์เร็วๆ ว่ามีเลือดออกในสมองรึเปล่า” คุณหมอกำชับแข็งขัน

“ขอบพระคุณคุณหมอมามากค่ะ”

หญิงสาวยกมือไหว้ ก่อนหันไปบอกชายสูงวัยที่อยู่รับใช้พ่อแม่ของเธอมาตั้งแต่เจ้าตัวยังหนุ่ม ลุงแขกสนิทกับครอบครัวเธอจนเหมือนญาติคนหนึ่ง ชายผิวเข้มหน้าคมคายนี้ทำงานได้ทุกหน้าที่ หนักเท่าไรก็ไม่เคยบ่น

“หลังจากเขาฟื้นโมยาตั้งใจจะให้เขาพักชั่วคราวอยู่ในเรือนพักคนงานด้านหลังรีสอร์ต ห้องลุงแขกออกจะกว้าง ให้เขาไปนอนด้วยอีกคนคงได้ นะคะ”

“ได้ครับคุณโมยา พอฟื้นก็ให้ไปพักกับลุง จนกว่าจะดีขึ้นแล้วกลับบ้านได้”

“ไม่ได้นะ อะไรกันเนี่ยยายโมยา ฉันไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรอยู่” เสียงใส่ตะโกนขัดขึ้นมาพร้อมกับร่างบอบบางของเจ้าของเสียงถลาเข้าหาเพื่อนอย่างร้อนใจ

“ทำไมล่ะริน แค่ให้เขาพักชั่วคราวจนกว่าจะมีญาติมารับกลับบ้าน” โมยาอธิบาย

เมื่อเห็นว่าเพื่อนสนิทสองคนทำท่าจะเปิดศึกเถียงกันอีกยาว นางหัดดาก็เชื้อเชิญคุณหม่อออกไปจากห้อง เตรียมให้ลุงแขกขับเรือไปส่งบนฝั่ง พอประตูปิดลงเสียงน้ำรินก็ดังลั่นขึ้นมาทันที

“แกคิดยังไงซะโมยา ไม่เห็นสภาพเธอ ดูก็รู้ว่าอีตานี้โดนทำร้ายร่างกายมา บอบช้ำขนาดนี้”

คนพูดชายตามองชายนิรนามใบหน้ายับเยินที่นอนไร้อสตืออยู่บนเตียงก่อนบอกต่อเสียงแข็ง

“คอยดูเหอะ ถ้าเราช่วยเขาไว้ละ เรื่องยุ่งยากต้องตามมาแน่ๆ แกคิดดูสิ ถ้าเขาเป็นโจรไปปล้นฆ่าแล้วหนีมาล่ะ หรือถ้าเป็นไอ้พวกอันธพาลที่ขัดผลประโยชน์กันจนโดนซ้อมร่วมขนาดนี้ หรือว่า...”

“พอๆ ยายริน แกคิดมากไปแล้ว” โมยาปรามเพื่อนสาว มือเรียวแตะป่าให้ฝ่ายนั้นสงบสติอารมณ์ลงหน่อย “ฉันไม่ได้บอกว่าจะให้นายคนนี้ อยู่กับเราตลอดไปนะ แคร่รอให้เขาฟื้นจนอาการดีขึ้น คุณหม่อก็บอกว่าจะ

ตอนนี้การเขาสาห้สมาก ต้องรอดูอาการไปก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ไปรอดูอาการที่โรงพยาบาลล่ะ” คนพูดเสยผม ยาวสลายขึ้นไป ก่อนทอดถอนใจ

“เขาสลบอยู่ ขนย้ายลำบากนะริน แกเป็นนักกายภาพมาก่อนน่าจะ รู้ดี แล้วเราไม่อยากให้เรื่องถึงตำรวจด้วย อีกอย่างคุณหมอเต็มใจมาดูอาการ ให้ที่นี้ เพราะปกติท่านชอบมาเที่ยวรีสอร์ทของเราอยู่แล้ว ท่านบอกเองว่า ไม่ลำบากเลย”

โมย่าพยายามค่อยๆ อธิบายอย่างใจเย็นซึ่งไม่ใช่ปกติวิสัยของเธอ แต่สถานการณ์นี้กลับทำให้หิ้นลี่ยของสองคู่หูสลับขั้วกัน...คนใจเย็นสมชื่อ อย่างน้ำรินกลับตื้ออรรน ในขณะที่คนใจร้อนอย่างโมย่ากลับสงบ มีเหตุผล ขึ้นมาได้

“อะอะก็อ้างคุณหมอ แกนะแก หาเรื่องแท้ๆ แล้วสภาพคนเจ็บดูได้ เสียที่ไหน บวมฉุไปทั้งหน้า นี่คงไปทะเลาะกับใครแล้วเข่าจับโยนลงทะเล หรือบางที่อาจเป็นโจรสลัดมือใหม่ พอปล้นไม่สำเร็จ เจ้าของเรือเลยจับฆ่าทิ้งลงน้ำซะเลย” น้ำรินยังคงเดาเดาเกินจริงไปอีกยาวถ้าโมย่าไม่รีบขัดขึ้น

“เฮ้อ...ไปกันใหญ่แล้วเพื่อนฉัน ถึงขั้นโจรสลัดโน่นเลย”

โมย่าปิดท้ายด้วยเสียงหัวเราะ เข้าใจดีว่าเพื่อนหวังดีกับเธอขนาดไหน ถ้าไม่หวังดีและรักกันจริง น้ำรินคงไม่ยอมเปลี่ยนงานมาช่วยเธอลุยทำรีสอร์ทแห่งนี้หรอก

“งั้นก็ตามใจแกนะ ฉันเห็นว่าเรากำลังพัฒนารีสอร์ทแข่งกับบายฮาร์ต รีสอร์ทต่ออะไรนั้นอยู่ด้วย แต่เรื่องงานก็ยากพอสำหรับเราสองคนอยู่แล้ว แกก็รู้ดี”

ทำไมโมย่าจะไม่รู้ การที่จู่ๆ เธอต้องบินกลับจากอังกฤษมารับงาน ต่อจากบิดาผู้เสียชีวิตกะทันหันด้วยโรคหัวใจนั้นเป็นภาระใหญ่หลวง ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และเพราะเธอกำลังคว้าง หวาดกลัวกับสิ่งที่ต้องเผชิญ น้ำรินเพื่อนรักจึงส่งสารถึงข้้นยอมลาออกจากงานนักกายภาพบำบัดมา

ช่วยเธอบริหาร ‘รีสอร์ทปลายฟ้า’ แห่งนี้ให้ดำเนินต่อไป

“ฉันรับรองนะริน จะไม่ให้เรื่องของคุณชายแปลกหน้านั้นมารบกวนงานในรีสอร์ทเราเลย” โมย่าให้คำมั่น

“ขอให้มันจริงเถอะ” น้ำรินเหินเบาๆ ก่อนดักคอ “แล้วก็อย่ามาให้ฉันงุ่นกับคนใช้คนนี่ด้วย ลืมไปได้เลยนะว่าฉันเคยเป็นนักกายภาพบำบัด ฉันรู้แต่วิธีทำกายภาพให้คนป่วย แต่ไม่ถนัดเรื่องดูแลบาดแผลหรือคอยพยาบาลใคร”

ออกตัวจบเพื่อนสาวก็ผลุนผลันจากไป โมย่ายืนอยู่ข้างเตียง ทอดสายตาสำรวจชายร่างสูงใหญ่ที่ดวงตาบวมเป่งยังปิดสนิทบนเตียงนอน ใบหน้าที่บวมซ้ำทำให้บอกไม่ได้ว่าเขาดูอันตรายตามคำเตือนของน้ำรินหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ บาดแผลฟกซ้ำไปทั้งใบหน้านั้นทำให้เขาดูน่ากลัวไม่น้อย หญิงสาวได้แต่ภาวนา...ขออย่าให้เธอต้องพบเรื่องงุ่นงายเพราะชายคนนี้เลย

“ช่วย...ด้วย”

ชายหนุ่มเปล่งเสียงออกมาจากริมฝีปากบวมซ้ำแผ่วเบา แต่เป็นแรงกระตุ้นให้โมย่าลุกพรัดจากเก้าอี้มายืนข้างเตียงได้ภายในไม่กี่วินาที เธอไม่ได้นั่งฝ้าเขาไว้ตลอดเวลาที่จริง แต่คำพูดแรกจากปากชายนิรนาม เธอกลับมาได้ยินซ้ำพอดี

หญิงสาวกวาดตามองหาถุงแซกซึ่งเพิ่งผลัดกันไปกินข้าว เมื่อไม่เห็นจึงตัดสินใจว่าจะแค่คุยกับชายแปลกหน้าโดยรักษาระยะห่างไว้ก่อนเพื่อความปลอดภัย เธอไม่ลืมคว้าไม้เบสบอลซึ่งแอบวางไว้ใกล้มือไปด้วย

“คุณ ฟิ้นแล้วใช้มัย เจ็บตรงไหนบ้าง” เธอรู้สึกว่าจะงั้นเป็นคำถามไม่เข้าท่าเอาเสียเลย เพราะตอบเองยังได้ว่าฟินแล้วลึถึงพูดได้ และต้องเจ็บไปทั้งใบหน้าสิ เพราะเจ้าตัวทำหน้าที่เหยเกเสียขนาดนั้น แต่ทำไงได้ล่ะ เธอไม่รู้จะหาคำไหนมาทักทายนี้

“ผม...อยู่ที่ไหน?”

สีหน้าและแววตาของชายหนุ่มเต็มไปด้วยความสงสัย คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน พยายามกวาดตาไปทั่วห้อง แต่เมื่อหันศีรษะไปดูรอบๆ เขาก็ต้องร้องลั่นทันที

“โอ๊ย!”

“ทางที่ดีคุณอย่าเพิ่งขยับเลยนะ แผลกำลังระบม คุณถูกทำร้ายร่างกายนะ คงถูกจับโยนลงทะเล ตอนกำลังจมน้ำมีคนช่วยไว้ แล้วพามาบนเกาะนี้”

โมย่าไม่อยากจะเชื่อว่าเธอเองเป็นคนคว้าเขารื้อขึ้นจากน้ำ เกรงว่าจะเป็นการทวงบุญคุณตั้งแต่เจอหน้าครั้งแรก

ชายหนุ่มทำสีหน้าครุ่นคิดพักใหญ่ ก่อนจะสบตาเธอด้วยแววตาแสนว่างเปล่า เสียงทุ้มที่เปล่งออกมาแผ่วเบา อังว้าง

“ปวด-หัว” เขายกมือขึ้น ทำท่าจะกุมขมับ แต่ไม่ย่ำรังมือใหญ่ไว้ทัน

“นี่คุณ! อย่าไปแตะแถวนั้นสิ เดี่ยวก็ได้เรื่องหรือ คุณมีแผลแตกที่หน้าผากตรงใกล้ๆ ขมับ ระวังหน่อย คุณหมอเพิ่งเย็บให้” ตั้งใจไว้แต่ๆว่าจะพูดจาดี ไม่ให้คนเพิ่งฟื้นตกใจ แต่นิสัยโง่งมงายทำให้โมย่าเปลือยออกไปตามความเคยชิน ก่อนนึกได้จึงบอกต่อเบาๆ “คุณหมอสั่งไว้ว่าถ้าคุณฟื้นให้โทร. ไปรายงานอาการทันที ตอนนี้อยู่ที่ห้องฉุกเฉิน” หญิงสาวถามไถ่ แม้มุคลิกท่าทางภายนอกไม่อาจจะดูกล้าแกร่ง แต่เห็นสภาพชายหนุ่มก็อดสงสารไม่ได้

“ผมปวดหัวมาก เจ็บแผล” เสียงปลายประโยคขาดหายไปในลำคอ

โมย่าเห็นท่าทางเบลอๆ ของคนเพิ่งฟื้นแล้วก็รู้ว่าต้องขจัดใจน้ำรินอีกแล้ว เพื่อนรักจะยื่นคะยอให้เธอไปแจ้งความทันทีเมื่อเขาฟื้น ให้เป็นหน้าที่ของตำรวจจัดการต่อ แต่เธอไม่เห็นด้วยเลยจริงๆ ชะตากรรมชายคนนี้จะเป็นอย่างไหน ถ้าถูกผลักรถให้ไปอยู่ในโรงพักทั้งที่ตัวเขายังบาดเจ็บดูมึนๆ เหม่อลอย จะให้การอะไรก็คงลำบาก

เอาเป็นว่าเธอตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า คงต้องช่วยเขาไปสักระยะ
หนึ่ง พอให้อาการดีขึ้น...หลังจากนั้นค่อยว่ากันอีกที

๒

ป้าชื่อ ‘ริสอร์ตปลายฟ้า’ ทำจากไม้แกะสลัก ผ่านแดดผ่านฝน มาหลายปีจนดูเก่าชลง สะกดให้โมยากับน้ำรินยืนมองอยู่พักใหญ่ ก่อนที่เสียงไอของหญิงสาวหน้าหวานผมยาวสลวยจะดังขึ้น

“เชื่อนั่นหะนะ โมย่า แกอย่าเสียดายไปเลย ป้าแก่เหี้ย เอาจแล้วไม่ใช่ที่เราต้องทิ้งซะเมื่อไหร่ละ แกก็เก็บไว้ระลึกถึงป้าบนสวรรค์ หรือติดโชว์ไว้ตรงไหนสักแห่งในริสอร์ตก็ได้เพื่อแสดงความขลัง แต่ป้าชื่อจริงต้องทำใหม่ให้ดูโมเดิร์นกว่านี้ อย่างที่เราคุยกันมาหลายหนแล้วไง”

คนฟังยังคงยืนนิ่ง สายตาทอดไปยังแผ่นไม้หนาแกะสลักตัวอักษรนั้นอย่างอาลัยอาวรณ์ จะไม่ใช่รู้สึกเช่นนี้ได้ยังไง ในเมื่อตั้งแต่จำความได้โมยาก็เห็นป้าชื่อริสอร์ตนั้นอยู่คู่กิจการของผู้เป็นพ่อมาตลอด ‘ป้า’ ทำริสอร์ตแห่งนี้มาตั้งแต่เธอเกิด ท่านได้รับมรดกเป็นที่ดินเกือบครึ่งเกาะมาจากอากง จึงคิดพัฒนาให้สงบๆ จำได้ว่าวันหนึ่ง ป้าพาเด็กหญิงโมย่ามาเดินเล่นใกล้ถึงหน้าริสอร์ต ท่านชี้มือไปที่ป้า ระบายยิ้มกว้างก่อนบอก ‘หนูรู้มั๊ย ป้าริสอร์ตอันนี้ ป้าแกะสลักเองกับมือเลยนะ แล้วป้า

ก็เป็นเจ้าแรกที่คิดทำรีสอร์ทให้คนมาพักผ่อนบนเกาะนับดาวนี่อีกด้วย' น้ำเสียงของปี๋บงบอกความภาคภูมิใจ ท่านยิ้มจนตาเรียวเล็กลงไปอีก เธอจำได้ถึงความรู้สึกอ่อนโยนเมื่อมือแข็งแกร่งของปี๋ลูบผมนุ่มขึ้นเหนือของเธอ

เด็กหญิงอายุหกขวบมองปี๋ายไม้เกาะสลักอย่างสนใจ พอมาเย็นใกล้ๆ เมื่อเทียบกับร่างเล็กจิ๋วแล้ว ปี๋ายไม้อันนั้นดูใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน เด็กประถมหนึ่งกำลังเห่การหัดสะกดคำ จึงเอ่ยเสียงใสซำๆ ชัดถ้อยชัดคำ

'รี-สอร์ท-ปลาย-ฟ้า...รีสอร์ทงามบนเกาะนับดาว' เอ๊ะ! ทำไมต้องนับดาวด้วยละคะปี๋ายา' ที่ถามขึ้นมาก็เพราะกำลังเห่อีกอย่างคือการนับสิ่งของ ซึ่งคุณครูชอบให้ทำ

'ช่างซักจริงนะเรา' ปี๋าค่อนพร้อมเสียงหัวเราะเอ็นดู มือใหญ่ขี้ลงบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมบ๊อบสั้นส์ไลต์ปลายน้อยๆ อันเป็นทรงผมที่ติดตัวโมย่ามาตั้งแต่เล็กถึงปัจจุบันจนเป็นลักษณะประจำตัว 'ก็เพราะบนเกาะเรามีสิ่งพิเศษไงละ เป็นเกาะอยู่ในตำแหน่งดีที่สุดในการมองเห็นกลุ่มดาวเลยละ เพราะมีดสนิทและมีจุดชมดาวเหมาะเหม็ง เอาไว้ปี๋ายจะพาหนูไปนะ เพิ่งนึกได้ว่ายังไม่เคยพาไปดูสักที แต่ก่อนก็คิดว่าหนูยังเล็กไปตอนนี้ก็คิดว่าปี๋ายงานยุ่ง ปี๋าสัญญาจะพาไปนับดาวกันจ๊ะ ดีมั๊ย'

และตั้งแต่นั้น ปี๋าก็พาโมย่าไปยังสถานที่พิเศษสุดสำหรับการนับดาว ไปบ่อยจนนับครั้งไม่ถ้วน โมยาร์กที่นั่น ตั้งแต่วันนั้นจวบจนวันนี้

"ยืนเหม่ออยู่นั่นละ ฉันถามว่าจะให้คนงานจัดการรื้อปี๋ายเลยมั๊ยเนาะ ลุงแขกพาคนมาช่วยกันแล้ว"

เสียงน้ำรินตึงโมยากลั้มมาสู่ปัจจุบัน...ความจริงซึ่งต้องยอมรับก็คือเธอควรมุ่งมั่นเปลี่ยนแปลง พัฒนาให้รีสอร์ทปลายฟ้ากลับมารุ่งเรืองอีกครั้งหลังจากยอดนักท่องเที่ยวตกไปหลายปีเมื่อปี๋าเริ่มสุขภาพไม่ดี ลงไปดูแลงานได้ไม่เต็มที่ ทำให้บายฮาร์ตรีสอร์ทที่เปิดขึ้นมาทีหลังเซงหน้าไปอย่าง

รวดเร็ว อันเป็นสิ่งที่โยย้ายอมไม่ได้

“จัดการเลยจ๊ะ ลุงแขก”

โยย้ายหันไปสั่งลูกน้องคนสนิทของป้า ชายสูงวัยหน้าคมผิวเข้ม พักหน้ารับ แม้ไม่ได้เผยยิ้มกว้าง แต่ดวงตาคมๆ ของลุงแขกบอกหมดแล้วว่าพร้อมทำตามบัญชา เขาพาคนงานอีกสองคนเดินตรงไปยังป้ายไม้แกะสลักจากลำต้นสักใหญ่โต ดูขรุ้มขลัง ก่อนยกมือไหว้บอกกล่าว ลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ว่าจะขอรี้อถอนออก เห็นแล้วโยย้ายก็อดใจหายไม่ได้ ยืนนิ่งอยู่ครู่ใหญ่มือเรียวของเธอถูกน้ำรินกระตุกเบาๆ

“ถ้าแกไม่อยากจะเสียเวลาเห็นเขาถอนป้ายเก่าออก เราก็ไปจากตรงนี้กันเถอะ มีอะไรต้องทำตั้งเยอะ วันนี้แกยังไม่ได้ไปดูอาการผู้ชายคนนั้นเลยนี่นา”

ห้องที่น้ำรินไม่เห็นด้วยมาตั้งแต่แรก กับกรให้ชายแปลกหน้าพักพิงในรีสอร์ท แต่เมื่อจนปัญญาไม่รู้จะผลักใส้อย่างไรเพราะเขาทั้งมีบาดแผลฟกช้ำไปทั่วใบหน้า เดินเหินไม่ถนัด แถมยังดูเบลอลๆ อีก เพื่อนสาวจึงจำยอม โดยตั้งชื่อแม่เพียงว่า พอหน้าตาเขาหายดีแล้วต้องรีบถ่ายรูปรูปเอาไปประกาศหาญาติทางหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งโยย้ายก็ตกลงแต่โดยดี

“อืม งั้นเราไปดูอาการเขาลักหน้อยดีมัย” เจ้าของรีสอร์ทสาวทำเนียนใช้คำว่า ‘เรา’ ทั้งที่รู้คำตอบล่วงหน้า

“ไม่ตีแน่ ฉันไม่ไปด้วยหรอก แกก็รู้ว่าฉันไม่ได้สนับสนุนมาตั้งแต่แรกนะโยย้าย แค่อัดแกไม่ได้เท่านั้นแหละ แล้วอีกอย่างสถานการณ์มันก็บังคับด้วย ฉันบอกตามตรงนะ ไม่ค่อยชอบเห็นคนในสภาพสุดโทรมขนาดนั้น บวมฉิ่งไปทั้งหน้า ตามลำตัวก็ซ้าๆ เห็นแล้วพานกินข้าวไม่ลง แกไปเยี่ยมคนเดียวนะเถอะ”

โยย้ายเห็นน้ำรินทำท่าชนลุกขนพองแล้วก็อดขำไม่ได้ หญิงสาวเสยผมสั้นตามความเคยชิน ก่อนบอกเพื่อน

“งั้นเราแยกกันตรงนี้นะริน แกก็ต้องไปจัดของเตรียมเข้ากรุงเทพฯ

พรุ่งนี้เช้าไม่ใช่เหรอ”

“อืม ใช่ ไหนๆ ไปแล้ว ฉันขอยู่สักสัปดาห์นะ ให้แม่ชื่นใจกับลูกสาว
สุดที่รักนานหน่อย อุตส่าห์กลับไปหาทั้งนี้” คนพูดเผยยิ้มกว้าง ดวงตาเป็น
ประกาย

“ตามสบายเลยริน ฉันเกรงใจนะที่แกอุตส่าห์มาช่วยทำงานบนเกาะนี้
ถ้าไม่รักกันจริงคงไม่ทำ”

“ก็เหงาสิยะ ไม่รักเพื่อนแล้วจะไปรักใคร อีกอย่าง แกก็รู้ว่าฉันอยาก
หนีอยู่แล้ว ย้ายมาทำงานบนเกาะนี้ซะเลย ดีที่สุด” พอพูดถึงเรื่องอดีต
น้ำรินก็ดูสลดไป โมยาได้แต่หวังว่าอีกไม่นานเพื่อนคงทำใจได้

“ลืมนั่นซะเถอะแก” เธอเตือนสติเบาๆ

“อ้อ! ฉันลืมนานแล้วละ เรื่องนั้นนะ เอาละๆ แยกย้ายกันตรงนี้
เลยนะ”

สาวหน้าหวานตัดบทพร้อมโบกไม้โบกมือ เดินแยกไปอีกทาง ไม่ยอม
ให้โมยามองเห็นแววตาเศร้าเมื่อเอ่ยถึงเรื่องเก่าที่ตั้งใจจะลืมหันหลัง

ชายร่างสูงใหญ่ที่นอนหนึ่งบนพูก ขยับเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงประตู
เปิด โมยาค่อยๆ ย่องเข้าไปจนถึงเตียง ได้ยินเสียงครวญครางดังแผ่ว

“ปวด...หัว”

หญิงสาวมือไวกว่าความคิด เธอแตะหน้าผากเขาเบาๆ ด้วยหลังมือ
ลืมนึกไปสนิทว่าบาดแผลจรรยาฉบับใบหน้าและศีรษะของเขาเคยทำให้เธอ
หวาดกลัวเพียงใด

เมื่อได้สัมผัสกับความร้อนจัด เธอถึงกับสะดุ้ง ฝ่ามือไปยั้งห้องน้ำ
ใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กชุบน้ำ บิดหมาดๆ แล้ววิ่งกลับมาที่เตียง ค่อยๆ ชุบใบหน้า
อย่างแผ่วเบา รู้ว่าเขาต้องเจ็บแผล แต่จะทำได้ เธอจำได้ขึ้นใจว่าสิ่งแรก
ที่ต้องทำหากใช้สูงคือเช็ดตัว เพื่อลดอุณหภูมิของร่างกาย จากนั้นก็ค่อย
ตามด้วยยาแก้ไข้

เธอใช้ผ้านุ่มแตะลงบนใบหน้าบวมอย่างระมัดระวัง ความเขียวช้ำ
อมม่วงและใบหน้าเหยเกยของคนไข้ทำเอาเธอไม่กล้าเช็ดต่อ จึงหันไปเช็ด
แขนแข็งแกร่งให้แทน อย่างน้อยคงช่วยระบายความร้อนได้

อีกพักเดียวชายนิรนามก็ลืมตาขึ้น ส่งยิ้มทั้งที่เหมือนยังไม่ค่อยได้
สติ เธอรีบบอกเขา

“คุณตัวร้อนมากเลยนะ สงสัยไข้เพิ่งขึ้น ถ้าเป็นตั้งแต่เมื่อคืนลุงแขก
คงวิ่งไปรายงานหมันกับแม่ที่บ้านแล้วละ แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันเช็ดตัวให้แล้ว
เดี๋ยวคุณกินยานี้เสียหน่อยดีกว่า”

หญิงสาวยื่นแคปซูลสีฟ้าให้คนป่วย เพิ่งตระหนักว่าคนเป็นหมอ
ต้องเข้มแข็งกันแค่ไหน นี่เพียงช่วยปฐมพยาบาลคนป่วยหน้าตาบวมปูด
ดูไม่ได้ เธอยังออกแนวสยองขนาดนี้ ถ้าเป็นโรคอื่นๆ ที่ติดต่อกันได้ หรือถ้า
บาดแผลสาหัสกว่านี้ เธอมีเป็นลมไปก่อนหรือ เพราะสภาพอันไม่น่าดูอย่างนี้
เอง โม้ย่าจึงไหว้วานใครไม่ได้สักคน เด็กรับใช้หรือแม่กระทั่งพนักงาน
รีสอร์ทต่างก็บ่ายเบี่ยงกันเป็นแถว ลุงแขกเองก็ไม่ค่อยว่าง ทำเอาหน้าที่ป้อน
ข้าวบ้อนยาตกเป็นของเธอเสียทั้งหมด

ชายหนุ่มรับยาพร้อมแก้วน้ำไปอย่างว่องไว กินเสร็จก็ส่งแก้วคืนให้
ก่อนกระดกกายลงนอนราบต่อ

“ขอบคุณมากนะคะครับ ผมคงแย่นะ ถ้าไม่มีคุณช่วยดูแล” เขาฝัน
พูดยาวๆ ดูก็รู้ว่าต้องต่อสู้กับความเจ็บปวดระบมจนเหนื่อยอ่อน ปาก
บวมๆ นั้นคงไม่เอากขยับด้วยซ้ำถ้าไม่จำเป็น โชคดีจริงๆ ที่ไม่มีอาการ
ทางสมองอย่างที่คนหมอกังวล เขาไม่อาเจียน ตาไม่พร่ามัว แค่อูมึนๆ
เท่านั้น

“คุณหมอสั่งให้คุณพักเยอะๆ วันนี้ตอนบ่ายท่านจะมาตรวจดูอาการ
คุณอีกที”

“ขอบคุณครับ” เขาบอกอย่างสุภาพด้วยเสียงแผ่วเบา ก่อนจะผล็อย
หลับไปอย่างง่ายดาย

โมย่าหันหลังกลับ จะเดินออกจากห้องก็สวนกับลุงแขกพอดิ สีหน้าชายสูงวัยบึ้งตึงจนเป็นนิสัย แบบนี้กระมัง ถึงได้ไม่มีแฟนกับเขาเสียที

“โมย่ากำลังจะกลับละ เขาใช้ขึ้น แต่ให้กินยาไปแล้ว ฝากลุงแขกดูแลต่อด้วยนะคะ นานๆ เข้ามาตุลักรั้งก็ได้ เห็นว่าลุงกำลังคุมช่างซ่อมเรืออยู่ใช่มั้ย”

“ใช่ครับ คุณโมย่าไม่ต้องห่วง ลุงเข้ามาดูเป็นพักๆ อยู่แล้ว แต่เท่าที่สังเกต อาการดีขึ้นเยอะแล้วนะครับ เรื่องแผลตามร่างกายไม่น่ามีปัญหา แต่เรื่องความจำของเขานี้สิครับ ลุงพยายามถามโน่นนี่ เขากลับตอบอะไรไม่ได้สักอย่างแม้แต่ชื่อตัวเอง ไม่รู้ว่าจริงหรือแกล้ง สงสัยจะลำบากเราละทีนี่” สีหน้าของคนพูดเป็นกังวล

“ใจเย็นๆ จะลุง อย่าเพิ่งไปเร่งรัด เห็นหมอบอกว่าอาจต้องใช้เวลานานๆ เขาคงยังมีนะ”

ลุงแขกเดินนำออกมาจากห้อง ลดเสียงลงบอกเธอ

“ไม่รู้สิครับ คุณโมย่า บางทีลุงก็คิดว่ามันเสี่ยงนะ ที่จะเอาคนไม่รู้ห้วนนอนปลายเท้ามาอยู่ด้วยแบบนี้ หน้าตาก็ดูไม่ได้เลย แผลเต็มหน้าไปหมด แยกเห็นเข้าคงตกใจแย่” ชายสูงวัยออกความเห็น

“ช่วงนี้เขายังไปไหนเองไม่ได้ คงไม่เป็นไรหรอกลุง เดี่ยวพอเดินได้หน้าอาจจะยุบวมไปบ้าง แต่เราต้องจำกัดบริเวณเขา ไม่ให้แฟนผ่านไปทั่ว” โมย่าพยายามให้เหตุผลซึ่งล้วนแต่เอื้อให้ชายนิรนามได้พักพิงต่อไป ทั้งที่เดาไม่ได้เลยว่า การตัดสินใจแบบนี้จะมีผลอย่างไรในอนาคต

“ทางที่ดี พออาการค่อยยังชั่ว เราจัดการประกาศลงหนังสือพิมพ์เลยดีกว่า ญาติเห็นจะได้มารับตัวไปไวๆ” ลุงแขกเสนอ สีหน้าไม่สบายใจนัก

“จะ ลุงไม่ต้องห่วง แคร่รอให้หน้าเขาเข้าที่เข้าทางก่อน ถ่ายรูปลงประกาศไปตอนนี้ก็คงไม่มีญาติคนไหนจำได้หรอก บวมฉิ่งชะขนาดนั้น”

เธอหันกลับไปมองห้องพักคนงานซึ่งมีร่างชายนิรนามตัวบึญหาอยู่

ในนั้น อุดคิดไม่ได้ว่าตัวเองทำสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

“ก็แล้วแต่คุณโมยานะครับ ลุงแคँगวล ต้องไม่ลืมว่าเขาไม่ใช่แค่คนจมน้ำ แต่เป็นคนโดนทำร้ายอาการสาหัสอีกด้วย” ชายสูงวัยพยายามเตือนสติเธออีกครั้ง สีหน้าเป็นกังวลหนักทำเอาโมย่าต้องรีบบอกออกไป

“โมย่าสัญญาจะรีบจัดการให้เขากลับบ้านเร็วที่สุด”

ลุงเชกพยกหน้ารับ อย่างไม่ค่อยเห็นด้วยสักเท่าไร โมย่าเดินออกไปจากบริเวณหน้าห้องพักคนงานอย่างใจเสียว เริ่มวิตกกังวลกับคำท้วงติงของคนรอบข้าง...ได้แต่ภาวนา ขออย่าให้มีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นเพราะชายคนนี้เลย

คำภาวนาของหญิงสาวดูจะเป็นผล เมื่อผ่านไปอีกสามวัน เหตุการณ์ทุกอย่างก็ยังคงปกติ อาการของชายนิรนามดีขึ้นเรื่อยๆ เขาปวดหัวน้อยลง ไม่ถี่เหมือนแรกๆ ไม่มีไข้ และแผลบนใบหน้ายุบลงบ้างแล้ว แต่ยังมีก้อนหนองคราไม่ได้เพราะเจ็บแผล เขาจึงดูเถื่อนๆ น่ากลัวในสายตาโมย่าและแน่นอน...ในสายตาของผู้พบเห็นทุกคนด้วย

แต่การกระทำของเขากลับตรงกันข้ามจนน่าประหลาดใจ ชายหน้าโหดดูเป็นคนอ่อนโยน เอื้ออาทร เขาเริ่มเดินออกมานอกห้อง ช่วยคนสวนเก็บกวาดใบไม้ใบหญ้า ทำงานเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่จะทำได้ โดยโมย่าไปเยี่ยมเขาช่วงเช้าและเย็นเพื่อสอบถามอาการ

เย็นนี้หญิงสาวตัดสินใจพาเขาเดินเลียบชายฝั่งซึ่งส่วนใหญ่เป็นโขดหิน ริสอร์ทปลายฟ้าของเธอมียอดด้อยนิดเดียวตรงขาดทรายขาวๆ ตามชายหาด แต่มีสิ่งทดแทนคือแนวปะการังน้ำตื้นอันสวยสดงดงาม ในขณะที่บายฮาร์ตรีสอร์ท อีกฝั่งหนึ่งของเกาะรูปหัวใจไม่มีแนวปะการังให้ชมเลย แต่กลับมีหาดทรายขาวราวเนรมิต สองริสอร์ทต่างก็มีจุดเด่นจุดด้อยของตัวเอง โมย่าหวังว่าการพาชายนิรนามมาเปิดหูเปิดตา รวมทั้งการพยายามพูดคุยกับเขาจะช่วยกระตุ้นความทรงจำได้

“อาการคุณดีขึ้นเยอะเลยนะ เหลือแค่ยังดูมีเนๆ นิดหน่อย”

เจ้าของรีสอร์ทสาวชวนคุย แสงสีทองยามเย็นส่องกระทบใบหน้า ซึ่งแม้จะยังบวมอยู่บ้าง แต่โครงหน้าของเขายังดูดีได้อย่างไม่น่าเชื่อ หนวดเคราที่ขึ้นอยู่สองข้างแก้มยิ่งขบแน่นให้เห็นรูปหน้าและคางบึกบึนสมชายชาตรี คิ้วเข้มพาดเฉียงขึ้นเล็กน้อย รับกับจมูกโด่งเป็นสัน อดคิดไม่ได้ว่า โชคดีจริงๆ ที่ตั้งจมูกเขาไม่หัก ไม่เช่นนั้นคงนำเสียชีวิตแน่

“เหมือนจะมากกว่าการมีแล้วละครับ ผมจำอะไรไม่ได้เลย ทั้งที่พยายามนึกตลอดเวลา”

คนพูดทำหน้าที่เศร้า เขาก็มองก้อนกรวดสีเทาเข้มที่เหยียบย่ำอยู่นานๆ ครั้งจึงเงยหน้าสบตากัน โมยาพยายามค้นลึกเข้าไปในดวงตาม กล้าสี่สนิมเหล็กนั้น บางครั้งอดถามตัวเองไม่ได้ว่า เขาลืมทุกอย่างจริงๆ หรือแกล้งลืมเพื่อปิดบังบางสิ่งกันแน่

“ไม่เอาล่ะ อย่าเพิ่งท้อสิ เอาเป็นว่าฉันจะช่วยนะ เพื่อคุณจะทำอะไรได้มากขึ้น”

หญิงสาวบอกทั้งที่ยังไม่ได้ศึกษาวิธีฟื้นความจำใดๆ เลย ตั้งใจว่าจะทำตามธรรมชาติแบบง่ายๆ ไปก่อน พร้อมกับจับสังเกตุอย่างถี่ถ้วนว่า เธอกำลังโดนหลอกหรือเปล่า

เจ้าของรีสอร์ทสาวเป็นฝ่ายเดินนำเขามาถึงบนโขดหินมหึมาริมหาด ซึ่งเป็นที่นั่งประจำอันแสนโปรดปราน ชายหนุ่มทิ้งตัวลงข้างๆ สายตาที่ทอดไปยังท้องทะเลกว้างมีแววครุ่นคิดตลอดเวลา กางเกงเลกับเสื้อกล้ามสองชุดซึ่งโมยาฝากคนไปซื้อมาให้เขาสวมไปก่อนนั้นเป็นเหมือนเครื่องแบบประจำตัวไปแล้ว

“ก่อนอื่นฉันว่าเรามาคิดเรื่องชื่อของคุณกันดีกว่า คุณแน่ใจนะว่าจำชื่อตัวเองไม่ได้” โมยาถาม พยายามทำน้ำเสียงให้เหมือนเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ทั้งที่รู้สึกหนักใจไม่น้อย ถ้าจำชื่อไม่ได้แบบนี้จริงๆ จะไปตามหาญาติได้อย่างไรกัน

“เรื่องชื่อตัวเองเป็นสิ่งแรกที่ผมพยายามคิด แต่คุณเชื่อมั๊ย ผมใช้

ความคิดอย่างหนักมาทุกวันก็ยังไม่ออก มันบ้ามากที่ไม่รู้แม้กระทั่งชื่อตัวเอง เป็นไปได้ยังไง”

คนพูดทำทางหงุดหงิดไม่น้อย เขาคว่าก่อนกรวดข้างตัวขว้างลงทะเล ก็ว้เข้ขมขมดมุ่นตลอดเวลา

“ไม่เอาหน้า แค่เรื่องชื่อไม่ใช่เรื่องใหญ่ซะหน่อย เราก้ตั้งชื่อเองใหม่ก็ได้เน่ แล้ววันหลังพอคุณจำได้ค่อยกลับไปใช้ชื่อเดิมนะ ตี๋มัย”

โมย่าพยายามปลอบ ไม่รู้ทำไมเธอถึงค่อนข้างสนิทใจในการพูดคุยกับชายคนนี้ ยอมรับว่าความคลางแคลงใจนั้นมีบ้าง แต่จัดว่าน้อย อาจเป็นเพราะทั้งแวตาท่าทางที่แสดงออกอย่างซื่อๆ เบลอๆ ดูไม่มีพิษภัย พอประกอบเข้ากับความสงสาร ก็ทำให้เธอเผลอคิดไปว่าเขาเป็นเสมือนเพื่อนคนหนึ่ง ยิ่งน้ำริน เพื่อนตัวจริงไม่อยู่ตั้งสิบวัน หญิงสาวก็ยิ่งสนิทกับชายคนนี้เร็วขึ้น แต่ในใจลึกๆ อดหวั่นไม่ได้ว่า สิ่งที่เขาเป็นอยู่ตอนนี้คือตัวจริงของเขาหรือเปล่า ไม่ใช่พอความจำพลิกผัน เขาจะกลายเป็นมหาโจรแห่งท้องทะเลไปนะ

“ผมอยากมีชื่อจริงๆ แหละคุณ มันแปลกๆ นะ หากรอบข้างเรียกผมว่า ‘นาย’ หรือไมก็ ‘คุณ’ เอาเป็นว่าคุณช่วยตั้งชื่อให้ผมหน่อยสิ ชื่อไหนก็ได้ เลือกมาล้กชื่อ” เสียงทุ้มเนือยๆ นั้นดูน่าเห็นใจ

“จั้น...เอาชื่อง่ายๆ ดีกว่านะ โกล้ตัวด้วย ชื่อ ‘ทะเล’ ไรละ เพราะคุณมาจากทะเล คุณชอบมัย” หญิงสาวถามอย่างกระตือรือร้น

“ชอบ”

เขาตอบทันทีด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หันมาส่งยิ้มนิดๆ แล้วทอดสายตาไปยังท้องทะเลกว้างตรงหน้า เขาไม่ออกจริงๆ ว่าในใจคิดอะไร เพราะเท่าที่สังเกต แวตานั้นว่างเปล่าจนน่าใจหาย โมย่าอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเธอตกอยู่ในสภาพจำอะไรไม่ได้สักอย่างจะรู้สึกอ้างว้างและหวาดกลัวขนาดไหน ต้องเข้มแข็งเพียงใดนะ ถึงจะดำรงชีวิตต่อไปได้ โดยไม่มีทั้งอดีตและไม่รู้อนาคต

“ตกลงฉันจะเรียกคุณว่าทะเลละกัน คุณชอบจริงรีเปล่าไม่รู้ แต่ฉันชอบ” หญิงสาวเว้นระยะ ก่อนหาเรื่องมาชวนคุยต่อจนได้ “คุณลองนึกดูซิว่าคุณชอบกินอะไร เอาเรื่องง่ายๆ แบบนี้ก่อนแล้วกัน”

โมย่าหวังกระตุ้นความทรงจำของเขาที่ละน้อย แต่น่าตกใจที่แววตาของทะเลยิ่งว่างเปล่าเหมือนเดิม

“ผมคิดไม่ออก ถ้าเอาตามความรู้สึกตอนนี้ ผมชอบอาหารฝีมือคุณหัตดาว แม่ของคุณ ที่ฝากถุงขนมมาให้กินถึงห้องนะครับ”

“พูดดีนะ แบบนี้สมแล้วละที่แม่ฉันจะให้คุณมากินข้าวด้วยกันในบ้านใหญ่ตั้งแต่เมื่อเย็นนี้เป็นต้นไป ฉันลืมบอกคุณนะ”

ลมทะเลพัดแรงจนผมบ๊อบสั้นปลิวมาปรกหน้า หญิงสาวเสยอย่างเคยชิน พยายามสังเกตสีหน้าคนข้างกายเมื่อรู้ว่าได้รับความปรานีจากแม่ของเธอ จะว่าไปแล้ว ตามความรู้สึกของเธอออกจะเชื่อว่าเขายังจำอะไรไม่ได้จริงๆ แวตาว่างเปล่าขนาดนั้น ถ้าเสแสร้งก็ถือว่าเก่งมากทีเดียว

“คุณหัตดาวรุกรากับผมมาก ผมเป็นคนแปลกหน้าแท้ๆ แถมยังมีบาดแผลจรรยาอย่างนี้ ท่านยังเมตตา” น้ำเสียงทุ้มนั้นทำให้รู้ว่าคนพูดซาบซึ้งใจไม่น้อย

“แม่ฉันเป็นคนใจดีนะ อีกอย่างเป็นเพราะฉันขี้เกียจยกอาหารไปให้คุณถึงห้อง ก็เลยเชียร์ส่งไปให้คุณขึ้นมากินด้วยกันไปก่อน” จากที่ตั้งใจจะจบประโยคเพียงเท่านี้ โมย่าก็เปลี่ยนใจ อยากให้ทะเลได้รู้จักคนรอบตัวไว้ให้มากที่สุด ให้เขาได้ใช้สมองจดจำเรื่องปัจจุบัน เผื่อว่าต่อไปเรื่องในอดีตจะผุดโผล่ขึ้นมาบ้าง “บ้านฉันมีแม่บ้านช่วยดูแลในบ้านสองคนนะ ชื่อน้ำเทียน กับนุ้ย ลูกสาวน้ำเทียน สองคนนี้ดูแลบ้านแล้วยังรับผิดชอบห้องครัวเล็กๆ ของริสอร์ทด้วย เลยไม่ยากให้ต้องทำโน่นทำนี่เพิ่มอีก อะไรทำเองได้ฉันจะทำ ก็เลยรับหน้าที่ดูแลคุณไงล่ะ”

โมย่าละไว้ ไม่อยากบอกว่าจริงๆ แล้วเธอไหว้วานใครไม่ได้ต่างหาก ละ เพราะทุกคนเห็นสภาพเขาแล้วต่างก็หวาดกลัว พร้อมเชียร์ให้เขาออกไป

จากที่นี้เสียที ขนาดแม่ของเธอยังเริ่มเอนเอียงนิดๆ เมื่อเห็นสภาพราวมหาโจรของเขา ถ้าว่ากันตามจริงโมย่าเป็นคนเดียวที่เห็นยัวร์เข้าไว้ไม่พลั้งไส้แถมยังช่วยให้เขาได้อาศัยอยู่บนเกาะนี้ไปก่อนจนกว่าจะหาญาติพบ

“ฉันแปลว่าจะให้ผมไปกินข้าวร่วมโต๊ะกับคุณและคุณทัตดาวจริงๆ เหนือครับ” เขาถามย่าจนโมย่าต้องรีบพยักหน้าเร็วๆ

“อืม ใช้ เดี่ยวเรานั่งเล่นสักพักค่อยไป ฉันมักจะขอเวลาแม่พักผ่อนหลังลุยงานในรีสอร์ททั้งวัน ชอบมานั่งเล่นตรงนี้แล้วค่อยไปกินข้าว”

โชดหินห่างไกลจากบริเวณรีสอร์ทแห่งนี้ ถือเป็น ‘ที่ส่วนตัว’ ของเธอ ก็ว่าได้ เพราะลูกค้ำมักเดินมาไม่ถึง

“ทะเลแถวนี้สวยจริงๆ น้ำใสสะอาด สีสดมาก” ทะเลก้มลงมองน้ำสีครามใสซัดเข้ากระแทกโชดหินมึนหมึที่นั่นอยู่

“นี่ขนาดรีสอร์ทเราขาดหาดทรายขาวนะ คุณยังว่าสวยเลย ฉันละเอียดตายจริงๆ ชายหาดเราเป็นทรายหยาบๆ สีเข้มที่มาจากเม็ดกรวดเล็กๆ ละเอียดกว่า ไม่นุ่มเท้าเลยอะ แต่ก็นั่นแหละนะ เราโชคดีมีแนวปะการังน้ำตื้นสวยๆ เพียบ แหล่งที่สมบูรณ์จะอยู่แถบนี้หมด ไม่งั้นละก็ คงสู้รีสอร์ทไม่ได้หรอก”

“บนเกาะรูปหัวใจนี้มีรีสอร์ทอีกที่ด้วยเหรอ” สีหน้าคนถามดูสนอกสนใจไม่น้อย

“อืม ใช้ คู่แข่งตัวฉกาจเลยแหละ ชื่อบายฮาร์ตรีสอร์ท ทำอะไรมเดิร์นเชียว...เอ้อ...คุณรู้จักคำว่า ‘มเดิร์น’ มั้ย” โมย่าแก้มองไปอย่างนั้นเองเป็นการหาเรื่องคุยเสียมากกว่า

“รู้จักสิ สโตร์มเดิร์นคือบ้านหรือการตกแต่งที่พัฒนามาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เปลี่ยนจากหรูหราวิจิตรบรรจงมาเป็นแบบเรียบง่าย แบบบ้านจะเน้นประโยชน์ใช้สอยและความสะดวกสบายของผู้อยู่อาศัย การใช้วัสดุเน้นให้ได้ประโยชน์สูงสุด มีความชัดเจนของโครงสร้างและวัสดุที่นำมาใช้ โดยไม่ต้องการสิ่งประดับตกแต่งเพื่อปิดบังความงาม

ในเนื้อแท้ของโครงสร้าง วัสดุพื้นฐานที่ใช้คือ เหล็กกับกระจก”

โมย่าอ้าปากค้างกับคำอธิบายยาวเหยียด ใช้ถ้อยคำราวกับเปิดตำราอ่าน นี้อย่าบอกนะว่านาย ‘ทะเล’ ที่เธอเพิ่งตั้งชื่อให้หยกๆ นี่เป็นอดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยไหนสักแห่ง คำพูดของเขามันนักวิชาการชัดๆ เลย ไม่รู้ว่าเจ้าตัวรู้ตัวหรือเปล่า แต่พออธิบายจบเขาก็หันมามองเธอพร้อมคำถาม

“คุณทำท่าตกใจมากเลย มีอะไรเหรอ?”

“เออ ไม่มีอะไรหรอก แค่เริ่มแปลกใจ ไหนคุณว่าจะอะไรไม่ได้ แต่ที่คุณเพิ่งอธิบายยาวๆ มานั่น มันดูเหมือนคุณมีความรู้ดีๆ อยู่ในสมองเพียบเออ...คุณไม่ได้แก้งจอะไรไม่ได้ใช่ไหม?”

หญิงสาวผลอกระดกตัวห่างอีกนิด จะว่าไปเธอชักประมาทไปหน่อยแล้ว ทำตัวสนิทสนมกับคนแปลกหน้ารวดเร็วเหลือเกิน คงเป็นเพราะแววตาว่างเปล่าแสนเศร้าของเขานั้นแหละที่ทำให้เธออดสงสัยไม่ได้

“โธ! โมย่า ผมจะแก้งจไปทำไม คุณก็รู้ว่าผมอยากรู้จักตัวเองจะแย่ แล้วไอ้ที่ผมเพิ่งพูดจบนะ ผมก็ยังงงๆ อยู่ว่าทำไมถึงเล่าออกมาได้เป็นจกๆ ขนาดนั้น มันเหมือนอยู่ในสมองลึกๆ ไม่รู้เหมือนกันนะ ทำไม่เรื่องยากๆ ผมรู้ แต่ไอ้เรื่องง่ายๆ ว่าตัวเองเป็นใครกลับไม่รู้”

เสียงของทะเลดูหุดหงิดปนอ่อนล้า ใบหน้าบวมๆ รกไปด้วยหนองคราของเขาดูเคร่งขรึมลงไป

“เอาอย่างนี้นะ เราเลิกพูดเรื่องความจำกันได้แล้ว มานั่งมองทะเลเงียบๆ กันดีกว่า แล้วคุณจะรู้ว่ามีความสุขแค่ไหน”

ชายหนุ่มพยักหน้าช้าๆ ก่อนเหม่อมองท้องทะเลตามคำแนะนำโมย่าเลิกสนใจเขา แล้วกลับมาตีมด้ากับความมดงามของภาพอาทิตย์ลับขอบฟ้าตรงหน้า

วันนี้จะว่าไปก็ถือว่าประสบความสำเร็จในการพยายามฟื้นความทรงจำของทะเล เขาพูดอะไรออกมาได้จากความคิดในสมองลึกๆ เตี้ย

ต่อไปคงดีขึ้นเรื่อยๆ

หญิงสาวตั้งใจว่าจะพาเขามานั่งชมทะเลตรงนี้ทุกวัน หวังว่าจิตใจที่ปลอดโปร่งจะช่วยให้เขาทำอะไรได้มากขึ้นเรื่อยๆ พอรู้ว่าตัวเองเป็นใคร จะได้หาทางให้เขาได้กลับบ้านเสียที

๓

น้ำทะเลใสและท้องฟ้าสีคราม ประกอบกับสายลมแรงพัดสู่ฝั่ง นำความสดชื่นมาให้ น่าจะทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่บนโซดหินชายหาดรื่นรมย์ได้ ถ้าไม่มีสายตาใครอีกคนจ้องบ่นหน้าเธออย่างเอาเป็นเอาตายแบบนี้

“นี่! นายทะเล จะนั่งจ้องกันอีกนานมัย ฉันไม่ชอบให้ใครมาจ้องตาแป๋วแบบนี้ละ เสียมารยาทจริง รุ่งไม่ชวนมาด้วยหรอก”

โมย่าหันไปปรามชายร่างใหญ่ราวกับเขาเป็นแค่เด็กชายตัวเล็ก ๆ เธอเรียกเขาเต็มปากเต็มคำด้วยชื่อ ‘ทะเล’ ที่เธอเพิ่งตั้งให้เมื่อสองวันก่อน หญิงสาวดูเขาจนชักจะชิน พดติกรรมชื่อ ๆ ที่เธอๆ ของเขาทำให้เธอต้องคอยสอน คอยบอกจนชักเหนื่อย

ถึงแม้รอบดวงตาของชายหนุ่มจะยังมีรอยขี้ ใบบนหน้าโดยรวมยังบวมๆ ไม่เข้าที่เข้าทาง แต่แวตาวาวๆ ของเขาก็รบกวนจิตใจเธอไม่น้อย โมย่าจึงต้องใช้วิธีถูกลบเกลื่อนไปอย่างนั้น

“ผมขอโทษ ที่จ้องเพราะกำลังนึกสงสัยว่าหน้าออกหมวยๆ อย่างคุณทำไมถึงชื่อ ‘โมย่า’ หรือมันแผลงมาจากคำว่า ‘หมวย’ ” เสียงพูดกั้วหัวเราะ

พร้อมคำเหน็บเล็กน้อย นั่น ทำเอาโมย่าตะโกนลั่นหา

“จะบ้าหรือ! ชื่อฉันออกจะเพราะ แล้วก็มีที่มาด้วยนะ” หญิงสาวชอเตรียมแสดงภูมิ

ชายหนุ่มยิ่งจ้องเธอหนักเข้าไปใหญ่ ไม่สนใจคำเตือนลักนิต เขาคงไม่รู้ตัวเลยว่า ดวงตาคมสีน้ำตาลแปลกตาของเขากระทบหัวใจสาว ๆ ได้ไม่ยาก ขนาดโมย่าโดนจ้องนาน ๆ เข้าก็อดใจเด่นแรงไม่ได้

“เล่าหน่อยสิ ผมอยากฟัง อีกร่างก็อยากรู้ว่าชื่อจริงคุณชื่ออะไร” คนพูดเอามือเท้าคาง ตั้งใจรอฟังคำตอบจนหญิงสาวต้องรีบเล่า

“โมย่า’ เนี่ย เป็นทั้งชื่อจริง ชื่อเล่นเลยละ มีกับเขาอยู่ชื่อเดียว นี่แหละ แม่ตั้งให้ ฉันตั้งใจไว้แล้วว่าชาตินี้ยังงี้ก็จะไม่เปลี่ยนชื่อ” หญิงสาว ยืนยันเจตนาธรรมณ์

“ชื่อคุณแปลกมาก มีความหมายรีเปล่า” เขาถามอย่างสนอกสนใจ ดูอย่างไรก็ไม่ใช่การสอดรู้สอดเห็น เธอจึงเริ่มอธิบาย

“ชื่อดูหุหุราไปงั้นแหละ ฟังเหมือนเป็นลูกครึ่งนะ แต่จริงๆ ก็เป็นชื่อไทย ‘โมย่า’ มาจากคำว่า ‘ยาโม’ นะ แม่ฉันเป็นคนโคราช ออกมาตั้งชื่อลูกให้สื่อถึงความเป็นลูกอีสาน เป็นสาวโคราช ฉันก็เลยได้ชื่อนี้มา ว่างล่ะ”

ชายหนุ่มระเบิดหัวเราะลั่น สีหน้าตื่นตะลึงสุดขีดก่อนอุทานเสียงดัง “โห! สุดยอด! นี่แม่คุณคิดได้ไงเนี่ย ผมฟังจริงๆ นะ เกิดมาเพิ่งเคยได้ยิน ชื่อนี้ทั้งเก๋ทั้งแปลก มีความหมายอีกต่างหาก”

เขาทำเสียงตื่นตื่นจริงจัง คำชมที่เพิ่งจบลงทำเอาโมย่ายิ้มออก ชายหนุ่มพินิจพิเคราะห์ไปหน้าเธอก่อนวิจารณ์ต่อ

“นี่แสดงว่าพ่อคุณต้องเป็นคนเชื้อสายจีน หน้าคุณดูไม่ใช่ไทยแท้เท่าไร’ ผิวก็ขาวจัด” สีหน้าคนพูดดูใช้ความคิด จริงจังจนอดขำไม่ได้ พออาการของทะเล็ดขึ้น ก็ดูเหมือนเขาจะพูดเก่งพอตัว นิสัยออกตลก และอารมณ์ดีตลอดเวลา นี่คงเป็นเพราะยังจำอะไรไม่ได้ เรื่องที่เขาสนใจ

จึงมีแค่คนรอบตัว ซึ่งคงไม่ฟังเรื่องของโมย่าไปได้

“นั่นมันแน่นอยู่แล้วละ ป้าฉันมีเชื่อเงินเต็มชั้น และฉันก็หน้าคล้ายป้ามากกว่า หน้าเลยออกหมวยนิดๆ แต่สวยเหมือนแม่เนะ”

“คุณกระดากปากบ้างมัยที่ชมตัวเอง”

คำถามซื่อๆ ตรงจากใจ ทำเอาโมย่าหัวเราะลั่น โชคดีจริงๆ ช่วงนี้เธอมีทะเลเป็นเพื่อนคุย ซึ่งเป็นช่วงที่น้ำรินเพื่อนรักกลับไปทำธุระในกรุงเทพฯ พอดี ความตรงที่ออกจะดูมีนๆ ของเขาทำให้เธอกล้าคุยทุกเรื่อง แสดงความรู้สึกทุกอย่างออกไป มั่นใจว่าอย่างไรเขาก็ไม่โกรธ และเพราะชายคนนี่เองทำให้หลายวันที่ผ่านมาเธอหายเครียดไปเยอะ ไม่ว่างงานจะหนักแค่ไหน ถ้าได้นั่งคุยเล่นกับนายทะเลเป็นต้องแช่มชื่นขึ้นทุกครั้ง อารมณ์เหมือนนั่งคุยกับเด็กชายชื่อๆ คนหนึ่งมากกว่า

“จะต้องกระดากทำไม มันเป็นความจริงนี่นา ฉันว่าตัวเองมีความสวยเฉียบอยู่ในระดับหนึ่งเชียวละ”

การได้ชมตัวเองแบบไม่แคร์สีอื่นก็สะใจช่วยย่อย หญิงสาวจึงถือโอกาสทำเสียหน่อย

“ถูกของคุณ คุณสวยไม่มาก ออกแนวเท่และสดใสมากกว่า แต่รวมๆ แล้วน่ารักสุดๆ เป็นส่วนผสมที่ลงตัวจริงๆ” เป็นเพราะหน้าตาคนพูดไม่ได้มีแววจะลืมหืมกะเหลี่ย แต่กลับแฝงรอยยิ้มจริงจัง ทุกคำดูจริงจังจนโมย่าหัวใจพองโต

“กรี๊ด! พูตดีมาก อยากได้อะไรบอกเลยนะ ชมกันแบบนี้ฉันชอบ” หญิงสาวหัวเราะร่วน ก่อนเปรยกับชายหนุ่มที่นั่งกอดเขาหน้าชื่ออยู่ข้างๆ “ก็ดีนะที่คุณคุยเก่งขึ้น ไม่งั้นฉันต้องเหงาแยะ ช่วงยายรินไปกรุงเทพฯ เนี่ย”

“กรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวงของไทยใช่มัย” เขาเปลี่ยนเรื่อง ดวงตาคมของคนถามทอดมองท้องทะเลเบื้องหน้าดูอึ้งว่างนั้ก

“อืม ใช่ คุณรู้จักกรุงเทพฯ ด้วยหรือ” โมย่าพยายามกระตุ้น

“ผมรู้อะไรตั้งหลายอย่าง มีอะไรเยอะเลยที่ยังติดอยู่ในหัวผมและมันค่อยๆ เผยออกมา แต่ที่ไม่รู้ นี่ก็ไม่ออกเลยคือผมเป็นใคร มันน่าเจ็บใจมั๊ยะ” คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ดวงตาสีสนิมเหล็กฉายแววเศร้าเมื่อต้องวนกลับมาเรื่องเดิม

“เอาละๆ เลิกพูดเรื่องนี้กันเถอะ ฉันบอกแล้วไงว่าปล่อยให้เวลาเป็นตัวช่วย ฉันไปค้นคว้าดู ที่ไหนๆ ก็บอกเหมือนกันหมดว่าความจริงจามีสิทธิ์กลับคืนมาได้ อาจต้องใช้เวลาลึกก้นคิด หมอในโรงพยาบาลบนฝั่งก็พูดแบบนี้ คุณใจเย็นๆ รอหน่อยก็แล้วกัน” หญิงสาวตัดบท

“ผมก็ไม่ได้เร่งอะไร แค่รู้สึกอึดอัดเวลาที่ไม่ว่าตัวตัวเองเป็นใคร คุณไม่เข้าใจหรอก”

“แต่ฉันพยายามจะเข้าใจนะ เอาเป็นว่าตอนนี้ไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า แม่ฉันรอแยะ ทงโมงแล้ว”

หญิงสาวก้มมองนาฬิกาบนข้อมือ ก่อนยื่นตัวลุกขึ้น แล้วกระโดดข้ามโซดหินอย่างคล่องแคล่วโดยมีทะเลเดินตามมาเสียบๆ ไม่ทันสังเกต ลึกก้นคิดว่ามีสายตาคู่หนึ่งจ้องตามอย่างสอดรู้สอดเห็น

กลิ่นผัดกะเพราที่โชยมาจากห้องครัวยั่วยวนให้ไม่ย่ำเดินมุ่งไปจนถึงต้นตอ โดยมีทะเลเดินตามมาติดๆ หญิงสาวโผล่เข้าไปกอดเอวมารดาจากด้านหลัง นางหัดดาวดูเบาๆ

“นี่ๆ ออย่ามาอ่อนตอนนี่ เห็นรีเบล่าว่าแม่กำลังผัดกับข้าวอยู่ หิวแล้วสิเรา” น้ำเสียงปรามแต่สีหน้าเต็มไปด้วยความเอ็นดูลูกสาวคนเดียวที่เป็นดังแก้วตาดวงใจ

“ตอนแรกก็ไม่หิวหรอกค่ะแม่ แต่พอได้กลิ่นผัดกะเพราของโปรด โหมยาก็ท้องร้องจ๊อกๆ เลย มีอะไรให้ช่วยมั๊ยะคะ” หญิงสาวถามพร้อมคว้าตะหลิวในมือแม่ แต่คนอยู่หน้าเตาไม่ยอมปล่อยให้

“ไปหยิบจานมาให้แม่ดีกว่า ผัดเสร็จแล้วละ แหม! ทำมาแย่งไม้

แย่งมือเหมือนทำกับข้าวเป็นนะ เผลอๆ จะทำกระทะแม่คว่ำซะก่อนนะสิเฮ้อ! มีลูกสาวกับเขาคนหนึ่งก็ทำกับข้าวไม่เป็น กระจอกกระจอกเหมือนผู้ชายอีกต่างหาก น่าอึ้งใจ”

นางตัดดาวบนแต่สีหน้าตรงกันข้ามกับคำพูด แหวตาที่มองมาเต็มไป ด้วยความเอ็นดูจนโม่ยารีบส่งยิ้มทำคะแนน ถึงลูกสาวคนนี้จะทำกับข้าวไม่เป็น แต่ล้างจานเก่ง แล้วก็เป็นที่รักดีของแม่มาตลอด แม่คงเห็นความดีของเธอบ้างละ

แต่พอทะเลเดินเข้าไปหน้าเตาแล้วคว่ำทะลิวไป แม่กลับปล่อยให้เขาช่วยเหลืออย่างนั้น หญิงสาวจึงหุบยิ้มฉับขณะจ้องมองภาพตรงหน้า... แม่จะสนิทกับคนแปลกหน้ามากเกินไปแล้ว

“ทะเลจะช่วยเธอจ๊ะ มาๆ มาช่วยยกกระทะ เถลงจานก็ดีจ๊ะ เนอะ โม่อย่าเอาจานมาพอดี”

โม่อย่าอดขวางไม่ได้ ชายหนุ่มคนนั้นเข้ามาอยู่ที่นั่นแค่ไม่กี่วัน แม่ก็ให้ความสนิทสนมเอ็นดูจนน่าอิจฉา ไหนตอนแรกแม่ออกจะแย่งๆ กับการรับนายทะเลไว้ดูแล ผ่านไปแค่ไม่กี่วัน พอเขาช่วยทำโน่นทำนี่ แสดงความขยันช่างเอาอกเอาใจเข้าหน่อย แม่ก็ใจอ่อนกว่าเธอเสียอีก

“แม่ลำเอียง ทำโม่ยอมให้นายทะเลช่วย แต่กลับปลั่งใสหนูออกจากครัว ถ้าไม่หัดทำจะเป็นได้ยังไง” เธอพ้ออย่างพาลๆ เพราะความหวงแม่ที่มีมาตั้งแต่จำความได้

“หนูก็รู้ว่าแม่ลองหลายหนแล้ว ให้หัดมาตั้งแต่เล็ก แล้วเป็นไง ลำเจ็จมัยละ เรื่องเดียวที่หนูทำไม่ได้คือการทำกับข้าวไม่ใช่เหรอ หนูเองก็เคยลั่นวาจายอมรับไปแล้ว”

“แต่หนูอยากพยายามใหม่” หญิงสาวทำเสียงอ่อนเหมือนเด็ก เหลือบไปเห็นหน้าบวมๆ รกๆ มีรอยยิ้มนิดๆ จึงส่งค้อนไปให้

“จูนค่อยพยายามวันหลัง มื้อนี้แม่ทำกับข้าวเสร็จพร้อมกินกันได้แล้ว ไปเถอะพ่อทะเล ยกจานออกไปตั้งบนโต๊ะ ล้างเด็กให้ตักข้าวใส่จานเลย

อาหารจะอร่อยต้องกินตอนร้อนๆ”

“ขอบคุณหัตดาว”

โมย่าแอบส่งค้อนให้คนยกจานผักกะเพราอีกทีหนึ่ง ด้วยความหมั่นไส้ที่เขาเป็นคนนำเอ็นดูสำหรับนางหัตดาวเหลือเกิน ต้องเป็นเพราะช่วงกลางวันตอนโมย่าไปทำงานในรีสอร์ท อีตาทะเลนี่คงแอบมาช่วยทำโน่นทำนี่ปิ๊ภาระรวมทั้งช่วยทำงานในสวนครัวหลังบ้านของแม่ด้วยกระมัง ทำให้สนิทกันว่องไวขนาดนี้

หญิงสาวทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตรงโต๊ะอาหาร ริมฝีปากบนขีดขึ้น หน้าคว่ำจนผู้เป็นมารดาต้องเอ่ยอย่างเอ็นดู

“ไม่ต้องนอน แม่รักหนูมากที่สุดอยู่แล้วละ มีลูกกับเขาคนเดียวไม่รักไ้ได้ไง อย่าทำตัวเป็นเด็กนะ หนูอายุยี่สิบสอง เรียนจบปริญญาตรีแล้ว จำไว้ด้วย นี่ถ้าป้าไม่จากไปซะก่อนหนูคงต่อโทที่อังกฤษ เพราะฉะนั้นเป็นผู้ใหญ่กับเขาซะทีสิจ๊ะ”

นางหัตดาวลูบเรือนผมบ๊อบสั้นส์ไลต์ปลายเก้เก้ของลูกสาว โมย่ายิ้มออก นอกจากพอใจในคำพูดแม่ ยังเป็นเพราะดีใจจะได้กินข้าวเสียที่ เพิ่งรู้ว่าหิวสุดๆ ก็ตอนที่ห้องร้องประท้วงตลอดเวลาตั้งแต่เดินเข้ามาในบ้านแล้วได้กลิ่นผักกะเพรา

ทะเลนั่งลงตรงข้ามเธอ ส่วนนางหัตดาวนั่งตำแหน่งประจำตรงหัวโต๊ะซึ่งเคยเป็นที่นั่งของสามีผู้ล่วงลับ เริ่มกินอาหารมือเย็นท่ามกลางลมทะเลที่พัดอู่เข้ามาทางหน้าต่างตลอดเวลา จู่ๆ ผู้ชายคนเดียวในบ้านก็เอ่ยปากถาม

“คุณหัตดาวเป็นคนโคราชหรือครับ”

“อืม ใช่ ยายโมย่าบอกละสิ คำเล่าให้ฟังரிய เรื่องที่มาของชื่อ”

“เล่าแล้วครับ คุณหัตดาวคิดเก่งมากๆ เลย ได้ชื่อแปลก มีความหมายดีด้วย ว่าแต่ยาโมท่านมีวีรกรรมยังไงครับ ผมรู้ว่าท่านเป็นวีรสตรีชาวโคราช” ชายหนุ่มชวนคุย ตั้งแต่อาการดีขึ้นดูเหมือนเขาพยายามเรียนรู้

ทุกสิ่งรอบตัว คอยถามโน่นถามนี่อยู่เรื่อย

“ต้องถามว่ารู้จักโคราชหรือเปล่าซะก่อน ทะเลจ๋าอะไรเกี่ยวกับโคราชได้บ้างมัย” นางตัดดาวถาม รอยยิ้มระบายบนใบหน้าที่ยังไม่ทิ้งเค้าความงาม

“ไม่เลยครับ ผมนี่ไม่ออก เหมือนจะไม่เคยได้ยินชื่อนี้ด้วยซ้ำ อันที่จริงผมเคยลองคิดเล่นๆ จังหวัดของไทยที่ผมรู้จัก ค่ะนั่นคือกรุงเทพฯ ก็น่าจะเป็นกรุงเทพฯ นอกนั้นแทบไม่รู้จักเลย” เขาบอกเสียงเนือยลงอย่างเห็นได้ชัด

“อย่าบอกนะว่ามาจากเมืองนอกนะ หน้าไม่เห็นจะลูกครึ่งเลย” โหมย่าเปรยแทรกเบาๆ จะว่าไปก็ยังไม่สรุบไม่ได้หรอก ว่าทะเลเป็นลูกครึ่งหรือเปล่า...หน้ายังบวมๆ อย่างนั้น แถมหนดเคราที่กรกขึ้นทุกที เพิ่งรู้ว่าผู้ชายนี้ถ้าไม่โกนหนวดเลย วันหนึ่งๆ งอกออกมาเยอะไม่ใช่เล่น รกหูรกตามากๆ เธอเคยบอกให้ไปโกน นายทะเลรีบโอดโอยว่าทำไม่ได้จริงๆ แผลระบบบนใบหน้ามัน แค่แตะนิดเดียวหน้าตาก็แทบร่วงแล้ว

“งั้นก็รู้ไว้ซะ ว่าฉันนี่เป็นคนโคราช อยู่ทางภาคอีสานของไทยนะ แต่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ เท่าไหร่ ส่วนย่าโมนั้น ท่านเป็นวีรสตรีชาวโคราช ช่วยกอบกู้เมืองจากเจ้าอนุวงศ์ที่ยกทัพจากเวียงจันทน์มาตีโคราชจนแตก” พอเห็นทะเลนั่งฟังอย่างสนใจ นางตัดดาวก็ได้ที่รีบเล่าต่อ “ย่าโมรวบรวมกำลังต่อต้านจนสำเร็จ เหตุการณ์สำคัญอยู่ที่ผู้หญิงร่วมมือร่วมใจกันมอมเหล้า ยั่วยวนทหารเวียงจันทน์ หลอกเอาמיד จอบ เสียมมาตัดไม้ทำอาวุธ แล้วร่วมแรงร่วมใจกับทุกคนรอบครัวที่ถูกจับเป็นเชลยโจมตีจนฝ่ายเวียงจันทน์แตกพ่าย และรบชนะกันที่ทุ่งสัมฤทธิ์ ฉันยังเคยไปเที่ยวหลายหน สมัยสาวๆ” เสียงเล่าของแม่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจเมื่อเอ่ยถึงบ้านเกิด ที่สำคัญ...เป็นการตอกย้ำว่าท่านเป็นหลานย่าโม

ทะเลนั่งฟังอย่างตั้งใจ ก่อนจะหันมาถามโหมย่า

“แล้วคุณเคยไปโคราชรีเปล่า”

“แม่เล่าว่าพอคลอดฉันได้สี่เดือน พ่อกับแม่ก็พาฉันไปไหว้ย่าโม แม่กราบขอท่านให้ฉันใช้ชื่อโหมย่า แม่รักเกิดหนูย่าโมมาก”

“ใช้จ๊ะ ตอนนั้นฉันอุ้มโมย่าไปท่ามกลางแดดเปรี้ยง แต่เธอก็ไม่ร้องงอแงเลยนะ ใหว่บอกเล่าเสร็จก็กราบลามายู่ทางใต้แบบถาวร ฉันผูกพันกับบ้านเกิดมาก แต่ต้องจากมาอยู่เกาะนับดาวนี้ก็เพราะรักป้าของโมย่าจริงๆ ไม่อย่างนั้นไม่ยอมมาไกลบ้านขนาดนี้หรอก อาหารการกินก็ไม่เหมือนกัน ฉันถึงต้องเอาคนสนิทติดตามด้วยคนหนึ่ง ก็นั่งเขียนนี่ละ ที่นี้ถึงได้มีอาหารอีสานขึ้นโต๊ะบ่อยๆ ไงล่ะ”

แม่บู่ยี้ไปทางน้ำเหียน สาวใช้ที่ขอประหลาดซึ่งตอนโมย่ายังวัยรุ่นเกิดอยากรู้ก็ถามถึงความหมายของชื่อ น้ำเหียนบอกอย่างภูมิใจด้วยสำเนียงอีสานเต็มขั้น

“อันชื่อเหียนนี้ มาจากภาษาอีสานอีหลีแท้ๆ เลยเด้อค่า แปลว่า ลั่นเตี้ย เป็นจิ้งได้ สมตัวน้ำบ่ค่า”

วันนั้นโมย่าระเบิดหัวเราะลั่น เกิดมาเพิ่งเคยพบเคยเห็น คนอะไรชื่อเข้ากับตัวมากๆ

น้ำเหียนเป็นหญิงร่างเตี้ย ตัวป้อมที่อายุน้อยกว่าแม่หลายปี เคยรับใช้กันมาตั้งแต่รุ่นคุณยาย แม่พาน้ำเหียนมาอยู่ทางใต้ด้วยกัน น้ำเหียนพบรักและแต่งงานกับหนุ่มใต้คนหนึ่ง มีลูกสาวด้วยกันชื่อน้อย เสียตายสามน้ำเหียนอายุสั้น เสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุ น้ำเหียนพร้อมลูกสาวเลยกลับมาอยู่กับแม่แบบถาวร กลายเป็นคู่หูของแม่ เบื่ออาหารใต้ขึ้นมาวันใด สองคนก็นั่งตำส้มตำลาวกินกัน เพื่อแปะไปถึงพนักงานในรีสอร์ทซึ่งอยู่กันเหมือนพี่เหมือนน้องอีกด้วย

“ฉันตั้งใจไว้แล้ว มีโอกาสเมื่อไหร่จะไปกราบยาโม่อีกครั้ง ตอนไปกับแม่เพิ่งอายุสี่เดือน จำอะไรไม่ได้ อยากไปเห็นอนุสาวรีย์ท่านที่ประตูลุมพล เห็นว่าอยู่กลางเมือง ไปก็ไม่ยาก”

โมย่าหันไปบอกทะเลด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น คนอื่นอาจฝันอยากไปเมืองสวยงามในต่างประเทศ แต่ฝันของเธอกลับเป็นการได้ไปกราบยาโม ซึ่งน่าประหลาดใจที่จนปานนี้ก็ยังไม่มีโอกาสได้ไป เพราะแม่เองก็ไม่ค่อย

ได้กลับบ้าน เนื่องจากแม่เป็นลูกคนเดียว ญาติไม่เยอะ พอคุณตาคุณยาย เสียก็ไม่ค่อยได้กลับไป หรือบางครั้งก็กลับในช่วงที่โมย่าติดเรียน ติดโนนนี่ อยู่เรื่อย

“คุณตัดดาวคงเริ่มผูกพันกับที่นี่บ้างแล้ว เกาะนับดาวนี้สวยจริงๆ นะครับ” ทะเลชวนคุยต่อ อีตานี้ดูจะเป็นนักเปิดประเด็นตัวจริง

“แน่นอนจะ ฉันผูกพันกับเกาะนี้มาก โชคดีจริงๆ ที่ได้แต่งงานกับ ป้าโมย่า เขาเป็นลูกพ่อค้าคนจีนที่มีหูตากว้างไกล อากงของโมย่ามาซื้อเกาะนี้ ไว้ได้ครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งมีคนจับจองไปแล้ว ตอนแรกไม่มีใครรู้ว่า เกาะเป็นรูปหัวใจนะ แต่พอระยะหลังมีภาพถ่ายดาวเทียม มีเครื่องบินถ่าย ออกมา ก็เริ่มฮือฮากันใหญ่ ทั้งที่บรรพบุรุษซื้อมาโดยไม่รู้อะไรเลย พอเป็น แบบนี้ ป้าของโมย่าก็เริ่มคิดหาทางทำรีสอร์ทปลายทางนี้ขึ้นมา จะว่าไป รีสอร์ทนี้อายุพอๆ กับโมย่าเลย ฉันเองแต่งงานมีลูกแล้วก็ย้ายมาอยู่ บนเกาะ ช่วยสามีดูแลรีสอร์ท ค่อยๆ ทำให้กิจการรุ่งเรืองขึ้น แต่มาระยะหลัง นี้แหละที่มีคู่แข่งมาทำอีกรีสอร์ท ของเขาใหม่กว่า ทันสมัยกว่า หนุ่มสาว เลยชอบ”

“แม่ไม่ต้องกลัวค่ะ หนูจะพัฒนาให้รีสอร์ทปลายทางของเรากลับมา ผงาด แข่งกับบายฮาร์ตีสอร์ทให้ได้เลย คอยดู”

โมย่าปิดประเด็นอย่างมุ่มมั่น ... ด้วยแรงกายแรงใจของเธอกับน้ำริน เพื่อนรัก คงทำให้รีสอร์ทแห่งนี้โด่งดังขึ้นมาในเร็ววัน ... เธอต้องทำให้ได้

ทะเลปิดประตูเบาแสบเบาจนแทบไม่ได้ยิน เพราะเขาตั้งใจจะหลบ ออกไปนั่งเล่นริมฝั่งทะเลยามค่ำคืนโดยไม่รบกวนลูกแขกซึ่งทำงานหนัก ทั้งวัน กลับมาถึงห้องก็อ่อนเพลียหลับเป็นตาย ชายสูงวัยหน้าคมเข้มยังคง หลับตาพริ้มตอนที่เขาย่องออกมา

ทะเลค่อยๆ เดินเลียบชายหาดมาจนถึงโขดหินริมฝั่งที่เขากับโมย่า มานั่งเล่นเป็นประจำทุกเย็น เป็นเพราะชายังเจ็บเล็กน้อยเมื่อลงน้ำหนัก

ทำให้ชายหนุ่มเดินย่ำเท้าบนพื้นทรายหยาบๆ ปนก้อนกรวดอย่างใจเย็น
กว่าจะมาถึงจุดหมายก็กินเวลาไม่น้อย

แต่จะกลัวอะไร

‘เวลา’ ในชีวิตของเขาตอนนี้มีมากมายก่ายกอง วันหนึ่งๆ ก็ไม่มีอะไร
ต้องรับผิดชอบแบบจริงจังเลยสักอย่าง มีแค่ช่วยงานคนโน้นคนนี้เล็กๆ
น้อยๆ เพราะใครได้มาเห็นสภาพใบหน้าวมลึเขียวอมม่วง ต่างก็ไม่อยาก
ใช้ให้เขาทำอะไรกันทั้งนั้น

ทะเลนั่งลงบนโขดหิน ทอดสายตาออกไปสู่ผืนน้ำกว้างและเกลียว
คลื่นซัดเข้าฝั่ง ท้องทะเลท่ามกลางแสงจันทร์ช่างงดงาม พรายระยิบระยับ
สีเงินมองแล้วสร้างความเหงาได้อย่างไม่น่าเชื่อ เป็นความอ้างว้างที่เต็มไปด้วย
ด้วยเสน่ห์อย่างแท้จริง

ชายหนุ่มพยายามคิดว่าเขาเคยมานั่งมองทะเลยามค่ำคืนอย่างนี้
หรือยัง แต่คิดให้ตาย ภาพอดีตเก่าสุดที่รำลึกได้ก็คือภาพใบหน้าขาวใส
ของหญิงสาวชื่อโมย่า ดวงตาสวยของเธอแสดงความตื่นตันทันทีเมื่อเห็น
เขาฟื้นขึ้นมา... น่าประหลาดที่เหตุการณ์เก่ากว่านี้เหมือนจะสูญหายไปจาก
สมอง รื้อค้นเท่าไรก็ไม่เจอ

เวลาว่างทั้งหมดทะเลใช้ไปกับการเฝ้านึกถึงอดีตของตัวเอง น่าเจ็บใจ
นัก... ไม่มีสิ่งใดเลยที่เขานึกออก!

เมื่อไม่มีอดีตให้คิดถึง ชีวิตจึงมีแค่ปัจจุบัน เขาควรยินดีใช้ใหม่ว่า
อย่างน้อยปัจจุบันก็ยังมีคนใจบุญช่วยรับอุปการะชั่วคราว แต่บางครั้งก็อด
แปลกใจไม่ได้ที่จนปานนี้ยังไม่มียุติคนไหนตามหา ไม่มีใครมารับตัวเขากลับ
บ้าน

จะว่านี่กลัวอะไรไม่ออกเสียทีเดียวคงไม่ได้ ระยะเวลาที่ผ่านมาในยาม
ครึ่งหลับครึ่งตื่น ทะเลจะเห็นภาพหนึ่งปรากฏในสมอง ภาพนั้นช่างแปลกตา
เหลือเกิน เป็นภาพผ่านบานหน้าต่างกระจกใสมีกระโถยยื่นเกาะอยู่ มอง
ออกไปเห็นหิมะขาวโพลนบนพื้นและบนต้นไม้ทุกต้น ปุยขาวจางๆ ของ

หิมะตกลงมาจากฟ้าตลอดเวลา ท่ามกลางบรรยากาศหนาวยะเยือก และขมุกขมัวชวนให้เหงาจับใจ...นี่เป็นสิ่งเดียวในอดีตที่เขานึกได้...สิ่งเดียวจริงๆ แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

เขาเป็นใคร? ทำไมต้องมาพบเจอสถานการณ์น่าระอึกระอ่วนเช่นนี้ การอยู่อย่างคนไร้ค่าทำให้เขาแทบบ้าตาย และตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าต้องทำตัวให้เป็นประโยชน์มากขึ้นอีก จะไม่วนเวียนอยู่กับการครุ่นคิดถึงเรื่องในอดีตที่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก ทั้งเสียเวลาและเสียความมั่นใจ

ไม่ว่าเขาจะเคยเป็นใคร บัดนี้เขาคือนายทะเล ชายไร้ญาติที่ต้องเดินหน้าต่อไป ใช้ชีวิตต่อจากนี้ให้มีความสุข เหมือนเพิ่งเกิดใหม่...เกิดมาเป็นคนซึ่งไม่ต้องกังวลกับอดีต ทำแค่ปัจจุบันให้ดีที่สุดพอ

ทะเลมั่นใจว่าเมื่อสภาพร่างกายเขาดีขึ้น เข้าที่เข้าทางแล้ว ชีวิตของเขาก็จะดีไปด้วยเช่นกัน จะเป็นอะไรไปถ้าต้องทำงานในรีสอร์ทแห่งนี้อย่างถาวร หากไม่มีใครมารับตัว ในเมื่อไม่รู้วุฒิการศึกษา ไม่รู้ประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมา เขาควรยอมทำทุกสิ่งที่ได้รับมอบหมาย ต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อพิสูจน์ว่าเขามีคุณค่า มีประโยชน์คุ้มกับทางรีสอร์ทจะรับอุปการะไว้ก่อน

เมื่อคิดตัดสินใจได้เด็ดขาดแล้วชายหนุ่มก็โล่งใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาสูดหายใจลึกๆ รับความสดชื่นจากลมทะเลยามค่ำ ตั้งใจจะนั่งเล่นสักพักแล้วกลับไปนอนเอาแรง เพื่อเริ่มช่วยทำงานเต็มที่อยู่จริงจั่งในวันรุ่งขึ้น

ชายหนุ่มยิ้มกับตัวเองอย่างปลอดภัยเป็นครั้งแรก โดยไม่รู้เลยว่า มีสายตาคู่หนึ่งมองอย่างกระหายใคร่รู้ และไม่รู้เลยว่าสายตาคู่ นั้นจะนำความยุ่งยากมาสู่ชีวิตเขามากขนาดไหน

วันนี้โม้ย่ามายืนต้อนรับลูกค้าด้วยตัวเองถึงท่าเรือ ส่วนหนึ่งเพราะอยากเห็นกรุปทัวร์ที่จัดว่าเป็นกลุ่มใหญ่ รวมแล้วมีสิบกว่าท่าน อีกส่วนหนึ่ง

เป็นเพราะน้ำรินเพื่อนรักนั่งเรือเที่ยวเซ้านี้ด้วย เมื่อหักทนายแขกของริสอร์ตเสร็จ โมย่าก็โผล่เข้าหาเพื่อน คว่ากระเป่าเป้มาช่วยถือ

“ฉันแบกเองได้ยะ ถ้าจะช่วย แกเอากระเป่าผ้าใบนี้ไปเลย มีแต่ของที่แปกฟักซื้อทั้งนั้น หนักโคตรๆ” น้ำรินยื่นกระเป่าผ้าใบยักษ์มาให้ ใบหน้าหวานมีเหงื่อเกาะพราว ผมยาวสลวยปลิวตามแรงลม

“อู๊ย! ซาบซึ่งในพระคุณเป็นอย่างยิ่งจะเพื่อนรัก แต่เหม มาถึงก็บนเลยนะ รู้แบบนี้ไม่มารับถึงท่าเรือหรือ” เจ้าของริสอร์ตบอกขณะเดินนำไปยังบ้านพักสองชั้นหลังใหญ่สร้างจากปึกไม้ อันเป็นที่พำนักของทั้งคู่

“ก็มันหน่าบนมัยละ หนังสือที่แปกฟักซื้อแต่ละเล่มหนาเตอะ หนักชะขนาดนั้น บางอันก็เป็นบ็อกซ์เซตอีกต่างหาก หนักยังกับหินไม่รู้จะบ้าอ่านไปถึงไหน ไอนิ่งนิยายเนี่ย” หญิงสาวที่เพิ่งกลับจากเมืองหลวงยังบ่นต่อ

“แกไม่ลอง ไม่มีทางรู้หรือก อย่านบนเลยนะ นี่กินข้าวเข้ามารียัง”

โมย่าได้ทีรีบเปลี่ยนเรื่อง เธอเสยผมสั้นลวกๆ นึกดีใจที่ไม่บ้าจี้ทำตามคำแนะนำของน้ำรินที่เซียร์รี่ให้เธอลุกขึ้นมาไ้วผมยาว แต่งตัวแนวหวานตามเจ้าหล่อน...เรื่องรสนิยมนี้ของใครของมันจริงๆ โมย่าเคยชินกับการไ้วผมบ๊อบสั้นที่ปลายสลวยระต้นคอ ดูแล่ง่าย การแต่งตัวทะมัดทะแมงทำให้ไม่เสียเวลาเลือกเสื้อผ้าานหนัก ใครจะเข้าใจว่าเธอเป็น ‘ทอมบอย’ ก็ช่าง ขอแค่คนใกล้ซิดูรู้และเข้าใจเธอก็พอ

“สายป่านนี้จะเหลือระอะ ฉันแวะกินแล้วยะ บนฝั่งโน้นของกินเพียบเออ แล้วน้ำดาวเป็นไบบ้าง วันก่อนโทร. มาคุยเห็นบนๆ ว่าเริ่มปวดหัว เหมือนจะเป็นไข้”

“ดีขึ้นแล้ว แล้วแกละเป็นไบบ้าง ไปเปิดหูเปิดตาชะลิปวัน คงลัลลาน่าดูชม ยังเสียวๆ อยู่เนี่ย ว่าแกจะกลับมามัย” โมย่าแกล้งพูดไปอย่างนั้นเอง รู้ทั้งรู้ว่าเพื่อนไม่มีวันทั้งกัน

“ต้องกลับสียะ คนอย่างฉัน ตัดสินใจทำอะไรแล้วต้องทำให้สุดๆ”

น้ำรินยกกำปั้นโซว์ ทำท่ามาดมั่น ก่อนจะนึกขึ้นได้ รีบบอกต่อ “เออ! โมย่า แก่รู้มัยว่าบนฝั่งมีรีสอร์ทหนึ่ง เพิ่งเปิดใหม่นะ ไม่รู้จะเปิดทำไมเออะแยะ แย่งลูกกำกันแยะ แค่นบนเกาะมีสองรีสอร์ทก็จะตายแล้ว นี่บนฝั่งยังมีอีกที่หนึ่ง”

“ฉันเพิ่งรู้เนี่ยแหละ กลับจากอังกฤษก็ตรงดิ่งมาเกาะนับดาวเลย ไม่ทันสังเกตความเปลี่ยนแปลงบนฝั่งเท่าไร แถมไม่ได้ออกจากเกาะตั้งนาน แล้วอีกต่างหาก”

“งั้นก็รู้ไว้ชะด้วย มีรีสอร์ทชื่อ ยัวร์เพลซ เกิดขึ้นแล้ว แต่โทษทีนะ ตั้งชื่อชะฝรั่งจ๋า การตกแต่งยิ่งไทยสุดๆ ชัดกันอย่างแรง ไร้คอนเซ็ปต์อะ ทำทางจะเป็นคู่แข่งนอกสายตา” น้ำรินบอกอย่างเข้าข้างเพื่อนสุดฤทธิ์

“ก็แบบนี้แหละ อะไรมุมเข้าหน่อยก็แย่งทำตามๆ กันไป คนแน่ที่สุดเท่าที่นั่นถึงจะอยู่ได้ ฉันว่าอย่าไปสนเลย ทำรีสอร์ทเราให้ดีที่สุดดีกว่า”

โม่ย่าพูดเหมือนปลอบใจตัวเองมากกว่า ยอมรับว่าในใจลึกๆ ขาดความมั่นใจพอสมควร เธอเรียนจบด้านภาษา แต่กลับต้องมาทำงานบริหาร ธุรกิจและการตลาด ทำเอาหัวนึ้ใจไม่น้อย

“นั่นสิ ของเราปรับปรุงให้ทันสมัยอีกนิดก็โอเคแล้ว เราเก่าแก่กว่า ถือเป็นรุ่นบุกเบิก ต้องรักษาความดีให้คงอยู่ ลูกค้าประจำสมัยป่าเถื่อนบริหาร ก็ยังมาต่อเนื่องนะ ไม่หายไปมากหรอก”

โม่ย่ารู้ว่านั่นเป็นคำปลอบใจจากเพื่อน จริงๆ แล้วเธอรู้มาจากลุงแขกว่าลูกค้าเดิมหันไปใช้บริการของบายฮาร์ตรีสอร์ทกันมากขึ้นทุกที เพราะที่นั่นมีครบครัน บ้านพักทันสมัย ร้านอาหารอร่อยแถมมีหาดทรายขาวนุ่มเท้าให้เดินเล่น ลูกค้าที่ไม่ได้ชอบดำน้ำดูปะการังจึงหันไปพักกันมาก ความใหม่สด สะดุดตาแบบโมเดิร์นยิ่งทำให้น้ำเข้าไป

“ฉันคิดว่าเราต้องปรับภาพลักษณ์ก่อสร้างดีๆ ลักแห่ง ปรับปรุงให้รีสอร์ทปลายฟ้าของเราออกแนววินเทจไปเลย เพื่อชิงห่างคู่แข่งไม่ให้ซ้ำแนวกัน” โม่ย่าเสนอ

“เกิดเหมือนฉันนี่ะ พรุ่งนี้เอาเข้าที่ประชุมเลยนะ ฉันบึ้งโง่เดียวเดียว กับแก่นนั่นแหละ นั่งนึกมาหลายวันแล้ว ทางเดียวที่เราจะรอดคือต้องจิก แแนวออกไป” น้ำรินบอกด้วยน้ำเสียงมาดมั่น แต่เมื่อเหลือบไปเห็นสิ่งสะดุดตาก็ตะโกนลั่นขึ้นมา “ตาย! แกดูสิ นึกยังงี้ให้อีตาท่านับวอมมาเดินแฟนพ่าน แกวนั้น รีบให้คนเดินไปบอกเลยนะ หลบๆ ไปก่อนได้มัย ถ้าแขกเห็นเข้าละก็ตกใจแย่นั่น หน้าเหมือนผีบวมมหาโจรชะขนาดนั้น”

โมย่ามองตามมือที่เพื่อนชี้แล้วก็เห็นจริงตามนั้น มองไกลๆ ชายหนุ่มรูปร่างใหญ่ นั่นดูน่ากลัวไม่น้อย แต่ทำไมเธอถึงไม่เคยกลัว แกมยังสนใจห่วงใย ชอบพาไปนั่งเล่นที่ชายหาดทุกเย็นอีกต่างหาก มองจากมุมนี้ นายทะเลเหมือนมหาโจรจริงๆ ด้วย

“เดี๋ยวฉันให้เด็กวิ่งไปบอก เออ...แล้วเขาชื่อทะเลนะ เรียกเขาว่าทะเลไปก่อน”

“เกาะแก ใจอ่อนไม่เข้าเรื่องเลย ไปสนิทสนมแถมตั้งชื่อให้อีกต่างหาก ฉันบอกแกก็หนแล้วโมย่า ว่าผู้ชายคนนั้นอันตรายแน่ๆ เขาถูกทำร้ายร่างกายเจียนตายแค่ดวงตிரอดมาแค่นั้นแหละ ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นไม่รู้ แค่คิดฉันก็เสียวสันหลังวาบแล้ว เมื่อไหร่หน้าเขาจะหายบวม จะได้รีบถ่ายรูปปลงประกาศหาญาติทางหนังสือพิมพ์” น้ำรินยังบ่นประเด็นเดิมๆ

“เอาน่า อีกไม่นานทรอกริน ตอนนี้น้ำก็ยุบไปหน่อยแล้ว ไม่น่ากลัวเท่าแรกๆ เดี่ยววันนี้คุณหมอนัดไปดูอาการที่โรงพยาบาล ถ้าเอาผ้าก็อซปิดแผลออกไป คงน่ากลัวน้อยกว่านี้อีกนิด”

“หมวดเราเพิ่มขนาดนั้น ดูงี้ก็น่าวิ่งหนีนะโมย่า นี่เขาไม่คิดจะโกนออกรีง ยืมที่โกนหวดลงแขกก็ได้” สาวหน้าหวานทำท่าชนลูกขนพอง

“เขาอยากโกน แต่โกนไม่ได้ล่ะสิ แผลระบมออกขนาดนั้น แต่ยังไม่ได้เลย”

“แกรู้ดีไปหมดเลยนะ เรื่องนายทะเลอะไรนี่” น้ำรินค่อนข้างอด

“ก็แค่คุยกันบ้าง ถ้าฉันไม่คุยด้วย เขาจะยิ่งคิดเรื่องอดีตไม่ออก

ฉันพยายามช่วยเขาฟื้นความจำนะ”

“แกอ่านนิยายมากไป ฉันฟังจริง! ...ยายโมย่า แกมองโลกในแง่ดีเกินไปแล้วนะ ไม่ใช่ว่าพอพระเอกฟื้นความจำได้เขาจะกลายเป็นเจ้าชายหรือมหาเศรษฐีที่อยู่ไกลโพ้นเหมือนในนิยายนะ ฉันว่ารายนี้น่าจะเป็นมหาโจรเสียมากกว่า”

“ริน ใจเย็นๆ น้า ฉันสัญญานะ ทันทีที่เขาอาการดีขึ้น จะรีบหาทางให้ญาติมารับตัวกลับบ้านเลย”

“เออ ขอให้เป็นอย่างนั้นนะ ฉันภาวนา”

๔

ห้องประชุมเล็กๆ ดูอบอุ่นเป็นกันเอง มีเสียงใสของโมย่าอธิบายโครงการพัฒนารีสอร์ทอย่างมุ่งมั่น ข้อมูลที่เธอนำเสนอน่าสนใจจนหัวหน้าแผนกทุกคนในห้องนั่งนิ่ง ตั้งใจฟัง ส่วนน้ำรินนั้นคอยส่งกำลังใจผ่านสายตาให้เพื่อนตลอดเวลา

ต้องยอมรับว่าน้ำรินทั้งรักทั้งเห็นใจเพื่อนสาวคนนี้มาก เพราะอยู่โรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่มัธยมต้น แถมยังเรียนต่อในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ด้วยกันอีก แม้คนละคณะ แต่ก็อยู่หอพักห้องเดียวกัน ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่แน่นแฟ้นขึ้น กระทั่งเรียนจบ น้ำรินก็กลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ เพื่อจะได้อยู่ใกล้แม่แท้ๆ ซึ่งหย่าขาดจากพ่อไปสร้างครอบครัวใหม่กับพ่อเลี้ยง อยู่ได้พักเดียวน้ำรินก็อึดอัด ประกอบกับอีกเหตุผลหนึ่งๆ ทำให้เธอตอบตกลงทันทีเมื่อโมย่าชวนมาทำงานบนเกาะนับดาว

และเธอก็คิดไม่ผิด การทุ่มเททำงานหนักและได้ออกมาอยู่ห่างไกลสภาพเดิมๆ ทำให้ความเจ็บปวดทุเลาลงได้ น้ำรินมุ่งมั่นจะทำให้รีสอร์ทปลายทางเจริญก้าวหน้า เห็นๆ อยู่ว่ามีทางเป็นไปได้มาก...ในสายตาของเธอ

แล้ว การที่เกาะนับดาวเป็นเกาะรูปหัวใจนั้นเป็นเรื่องแสนโรแมนติค ซึ่งควรนำมาเป็นจุดขายให้คนอยากมาสัมผัสบรรยากาศ อย่างที่ตอนนี้อยู่หลายๆ ฝ่ายพูดกันว่า สถานที่ท่องเที่ยวในปัจจุบัน ถ้าจะให้ดึงดูดต้องมี ‘Story’ ซึ่งน้ำรินออกจะเห็นด้วย

“ถ้าไม่มีใครคัดค้าน โมย่าขอสรุปโครงการปรับปรุงรีสอร์ตคร่าวๆ ว่าจะรูปแบบบูติกรีสอร์ต เน้นรูปแบบวินเทจอบอุ่น อ่อนหวาน ให้คู่รักมาตีความกับธรรมชาติและนั่งนับดาวบนเกาะรูปหัวใจ แล้วยังได้ดำน้ำดูปะการังอีกด้วย” เจ้าของรีสอร์ตสาวสรุป ก่อนจะได้ยินเสียงทุ่มเอ่ยแทรกขึ้น

“ผมขอเสนออีกนิด อยากให้เราเน้นเรื่องร้านอาหารให้มากขึ้นครับ เรามีร้านอยู่ก็จริง แต่ยังไม่ดีพอ ถ้าเป็นไปได้แผนคร่าวๆ จะไปเรียนรู้อะไรบ้างที่บายฮาร์ตริสอร์ตด้วยซ้ำ ได้ข่าวว่าทำอาหารอร่อย ดีๆ ทุกรู ก็ดี ตามสั่งก็ถนัด กลายเป็นว่าเรื่องร้านอาหารเป็นจุดเด่นอีกอย่างของที่นี่ จะว่าไปไม่ใช่แค่นี้หรอกที่ทีมงานของเราจะได้รู้ได้ศึกษา แต่เป็นทุกด้านของบายฮาร์ตริสอร์ตต่างหาก ต้องยอมรับว่าเรายังตามเขาอยู่ คุณชวินลูกชายคุณเชวทำได้ดีมาก พอเขาเข้ามาบริหารเต็มตัวก็ทำเอารีสอร์ตบูมขึ้นมา ลูกค้าเขาเยอะจริงๆ นะครับ เยอะขึ้นทุกทีแล้วด้วย ผมมีเพื่อนทำเดินเรือรับส่งคนมาเที่ยวเกาะ รู้ข้อมูลแน่นอนมาอย่างนั้น”

คุณสิทธิ์เลขาฯ เก้าของนายมโนบิดาของโมย่าออกความเห็น ในฐานะที่ทำงานในรีสอร์ตนี้เคียงข้างเจ้าของมานาน ตอนนี้เขามีหุ้นอยู่บางส่วน พร้อมรับตำแหน่งที่ปรึกษาอาวุโส คอยให้คำแนะนำ สอดส่องดูแลทุกแผนกให้ดำเนินต่อไป คุณสิทธิ์มีครอบครัวอาศัยบนฝั่ง เขาจึงมาทำงานแบบไปกลับเพียงบางวันแต่ทุ่มทำให้แรงแงนมาก ทุกคนเกรงใจ ทั้งรักและนับถือมานาน

“อันนี้รินเห็นด้วยนะคะ” น้ำรินยกมือ เอ่ยแทรกขึ้นมา “ถ้าทำได้เราต้องรู้เขารู้เรา จะดีมากเลย รินรับปากว่าจะพยายามไปหาข้อมูลให้ได้ เท่าที่ฟังน้ำดาวเล่า ดูเหมือนจริงๆ แล้วสมัยน้ำมันกับคุณเชวี่พ่อของ

เจ้าของบายฮาร์ตยังหนุ่ม เป็นเพื่อนรักกันด้วยซ้ำ ใช้ใหม่คะอาสิทธิ์”
น้ำรินถาม เธอเริ่มเห็นแนวทางต่างๆ ที่พอจะจัดการได้

“ใช่ครับ แต่ไม่รู้ยังงัย ตอนหลังๆ พอเปิดรีสอร์ทแข่งกันแล้วกลายเป็นต่างคนต่างอยู่ไปซะ ยิงพอคุณเซอร์แกเป็นอัมพาตยิงห่างกันไปใหญ่ คุณชวินลูกชายแกเรียนจบจากเมืองนอกมาบริหารจนรุ่งเรืองแข่งเราไปเลย”

“ไม่ว่าเราจะยอมไม่ได้ นะคะ รีสอร์ทปลายฟ้าของเราตั้งมาก่อนตั้งนาน เราต้องไม่หยุดอยู่กับที่ เพราะเท่ากับเราก้าวถอยหลัง พวกเราต้องร่วมแรงร่วมใจกันค่ะ ค่อยๆ ปรับปรุงรีสอร์ทไปที่ละส่วนจนเสร็จ คราวนี้ละ เราต้องแข่งกลับมาผงาดได้แน่ โมย่ามันนี่ใจ”

ทุกคนปรบมือดั่งขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย แสดงถึงการรวมพลังต่อสู้ครั้งใหญ่

น้ำรินเกิดความมอดม่นในใจ... ไม่อยากเลยที่รีสอร์ทปลายฟ้าจะแข่งบายฮาร์ตรีสอร์ท เพียงแต่ขอรู้สึกนึกเถอะว่าสปีดของฝ่ายไหนแรงแค่ไหน

การประชุมใหญ่เสร็จสิ้นตอนบ่ายสอง ผู้เข้าร่วมประชุมทยอยออกจากห้องจนหมด เหลือเพียงเจ้าของรีสอร์ทกับเพื่อนสาว โมย่าเก็บเอกสารลงกระเป๋าขณะได้ยินเสียงใสๆ ของน้ำรินดังขึ้น

“ฉันได้ข่าวว่าป้าแกกับคุณเซอร์เจ้าของที่ดินอีกเกือบครึ่งของเกาะเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมาก แล้วทำไมเดี๋ยวนี้ห่างๆ กันไปล่ะ แกพอจะรู้อะไรลึกกว่านั้นมั๊ย” น้ำเสียงถามไถ่จริงจังจนคนฟังต้องขมวดคิ้ว

“นี่ก็ยังถึงถามขึ้นมา”

“ตอบมาเถอะน่า ฉันอยากรู้” น้ำรินเร่ง

“มันเป็นเพราะฉันนี่แหละ”

โมย่าตัดสินใจบอกออกไป ยังจำเหตุการณ์ในบ่ายวันนั้นได้ดี... ที่ได้ต้นมะพร้าว ริมหาดทรายขาวของบายฮาร์ตรีสอร์ทกำลังก่อสร้างบ้านพัก

เด็กสาววัยรุ่นเดินเล่นรอฟุที่เป็นพ่อที่มาคุยกับเพื่อนจนเมื่อ จึงเดินเข้าไปหาหวังจะชวนกลับบ้าน แต่พอเข้าไปใกล้ก็นึกตัวรู้สึกถึงน้ำเสียงและสีหน้าอันเคร่งเครียดของผู้ใหญ่สองคนกำลังเถียงกัน เธอจึงตัดสินใจแอบฟังอยู่หลังพุ่มไม้

‘แกพูดแบบนี้ ฟังแล้วไม่เข้าหูวะ ไอ้เซาร์’ เสียงป้าดังลั่นหาตหน้าแดงด้วยความโกรธ

‘ใจเย็นๆ ไอ้โมน ค่อยๆ คิดแล้วแกจะเข้าใจว่าข้าหวังดีนะ ก็เห็นหลังๆ มาเนื่อกิจการริสอร์ทแกไม่ค่อยดี แล้วข้าเองก็คิดทำริสอร์ทอยู่พอดี ถ้าเรามาควมรวมกันซะก็จะเป็นกิจการใหญ่ บริหารให้โด่งดังกันไปเลย เจ้าชินลูกข้าก็พร้อมทำงานอยู่แล้ว เพิ่งเรียนจบจากนอกมาหมาดๆ อีกอย่างแกก็เพิ่งเล่าว่าทุนสำรองหมดเกลี้ยง ชัยบขขายริสอร์ทปลายฟ้าไม่ได้เลย ในขณะที่ข้ามีทุนมหาศาล ก็แค่แถมยอมให้ลูกสาวแกแต่งงานกับลูกชายข้า กลายเป็นทองแผ่นเดียวกัน รวมเกาะนับดาวให้เป็นหนึ่ง แต่แกก็ยังมีชื่อว่าเป็นเจ้าของริสอร์ทยักษ์ร่วมกับข้าอยู่ดี’

‘ไอ้เวรเซาร์! นี่แกคิดว่าคนอย่างข้าจะขายลูกสาวกินเงินนั้นหรือ เสียแรงเป็นเพื่อนกันมานาน เพิ่งรู้ว่าแกไม่รู้จักข้าเลย ไม่เอาโว้ย! เป็นตายยังงี้ก็ไม่แกก็รู้ว่าข้าอยากภูมิใจที่มีกิจการเป็นของตัวเอง บริหารเองแบบนี้ ถ้าควมรวมแกก็ต้องให้ลูกชายบริหาร แล้วข้าก็เป็นแค่หมาตัวหนึ่ง เดินไปเดินมาในริสอร์ทตั้งนั้นหรือ’

แม้ไม่อาจจะรู้ว่าพ่อเป็นคนใจร้อนมาก แต่คราวนี้เธอกลับเห็นด้วยกับการโมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยงของท่าน เพราะเธอก็หงุดหงิดไม่แพ้พ่อเลย ไม่นึกจริงๆ ว่าในหัวของอาเซาร์จะมีแค่เรื่องผลประโยชน์ ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ไม่สนอนาคตของเธอด้วยซ้ำ...จะให้แต่งงานเป็นแม่บ้านห่านเหวี่ยงตั้งแต่จบ ม. ปลายนี่นะ ผันไปเถอะ!

‘หนูไม่ยอมนะป้า! จะบ้าหรือ ให้หนูแต่งงานตั้งแต่อายุเท่านี้ มันเร็วเกินไป อีกอย่างหนูก็ไม่ได้รักพี่ชินด้วย หนูเป็นคน มีหัวใจนะ ไม่ใช่จะ

จับไปผสมพันธุ์กับใครก็ได้'

สาวน้อยตะโกนลั่นหาด วิ่งเข้าไปยืนเคียงข้างผู้เป็นพ่อ จ้องตาอาเซาร์ เขม็งอย่างรู้ทัน อาเซาร์ถือเอาช่วงตกต่ำในชีวิตเพื่อนคิดควรวมกิจการ ให้ลูกชายเข้าบริหารเกาะนับดาวทั้งเกาะ...แล้วป้าจะเหลืออะไร คักดีศรีและ มรดกตกทอดจากอาองต้องตกอยู่ในมือเพื่อน เป็นไปไม่ได้! โมย่าคนนี้ ไม่ยอมแน่

ใจเย็นๆ ก่อนหนูโมย่า หนูยังเด็ก ยังไม่รู้อะไรหรอก อาบอกคร่าวๆ ได้แค่ว่าตอนนี้ป้าหนูลำบากกว่าที่คิดนะ ป้าติดการพนัน ที่ว่าไปดูงาน เมืองนอกกับอานะ ก็ออกทะเลยุมาเท่ากัน หมดตัวมาทุกครั้ง ตอนนั้นทุกอย่าง หมดสิ้นแล้ว เงินสดหมุนเวียนก็ไม่มี กิจการจะรุ่งเรืองได้ยังไง มีแต่จะล่มจม นะสิ'

โมย่าแทบช็อก ตกใจกับสิ่งที่เพิ่งได้ยิน เป็นเพราะอย่างนี้เอง หลังๆ ป้ากับแม่ถึงดูเครียดๆ ทะเลาะกันก็บ่อย สาเหตุจากภาวะการเงินอันย่ำแย่ เพราะป้าเล่นการพนัน นี่เป็นเรื่องที่เธอเพิ่งรับรู้จริงๆ

'หยุดสาธยายได้แล้วไอ้เซาร์ จำไว้ด้วยว่าข้าสัญญากับตัวเองแล้วว่า จะเลิกเล่นการพนัน โชคดีแค่ไหนที่ข้าหยุดได้ รีสอร์ตข้ายังคงอยู่ แค่ กู้แบงก์หาทุนสำรองมาเพิ่ม ตั้งใจพัฒนาใหม่ เดี่ยวทุกอย่างก็ดีขึ้น ข้า ไม่สิ้นไร้ไม้ตอกขนาดต้องพึ่งแก ถ้าทำอย่างแกเสนอกก็เหมือนชายลูกสาว กินละวะ' ป้าตะโกนลั่น กำหมัดแน่นเพื่อระงับอารมณ์โกรธอันพลุ่งพล่าน

ไปกันเถอะป้า ยังไงโมย่าก็ไม่เข้าไปแต่งงานกับพี่ชวินหรอก จะบ้าเธอ คนไม่ได้รับรักกันจะแต่งงานกันได้ไง เพื่อนป้าคนนี้แย่มากๆ ชวนกันไปเล่น การพนันแน่ๆ พอป้าอับจนยังมาซ้ำเติมอีก' โมย่าได้ทีจึงเห็บแรงๆ ก่อน ลากแขนผู้เป็นพ่อออกมาจากรั้วริสอร์ตของเซาร์

ตั้งแต่นั้นดูเหมือนความเป็นเพื่อนจะขาดสะบั้น เห็นห่างมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ป้ายืนยันว่าทั้งสองยังเป็นเพื่อนกันอยู่เหมือนเดิม ยังคุยกันได้ หากต้องเจอกัน แต่โมย่ารู้ว่าไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

ผู้เป็นบิดากอบกู้สถานการณ์ขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้ริสอร์ทปลายฟ้ายังอยู่ได้ด้วยเงินที่กู้มาจากธนาคาร โมย่ามุ่งมั่นเรียนต่อจนจบมหาวิทยาลัยให้ป้ากับแม่ภูมิใจ ก่อนจะถูกส่งไปเรียนต่อโทที่อังกฤษ หลังเธอจากไปได้แค่เดือนกว่า ป้าก็จากไปอย่างกะทันหันด้วยโรคหัวใจ ทั้งกิจการริสอร์ทไว้ให้เธอกับแม่ดูแลต่อ

“เป็นเพราะแกเนี่ยนะ งั้นเล่ามาเลย อย่าช้า มัวเหม่ออยู่ได้”

เสียงน้ำรินแรงพร้อมจับมือเธอเขย่า ทำเอาโมย่าหลุดจากภวังค์สำหรับน้ำรินนั้นไม่มีอะไรเป็นความลับ โมย่าเริ่มเล่าทุกอย่างให้เพื่อนฟังทันที

หลังฟังความสัมพันธ์เบื้องหลังของสองริสอร์ท น้ำรินก็ตะโกนลั่น

“โชคดีนะเนี่ย ที่ป้าแกไม่บ้าจี้เอาตัวแกเข้าแลก แหม! ฉันชักอยากเห็นหน้าไอ้คนที่ยอมให้พ่อจับแต่งงานกับแกซะแล้วสิ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจนะ ว่าพี่ชวินเห็นดีเห็นงามด้วยรีเปลา่ พอดีวันนั้นเขาไม่อยู่” โมย่าอดช่วยปกป้องชวินไม่ได้ เธอกับเขาสนิทกันตั้งแต่เด็กราวกับพี่น้องคลานตามกันมาด้วยซ้ำ

“จะยอมหรือไม่ยอม มันต้องมีส่วนรู้เห็นแหละว่า ครอบครัวยั่วแบบนี้ มันน่าหนัก เอาเรื่องแต่งงานมาล้อเล่น ฉันไม่ชอบอะ” น้ำรินบอกเสียงจริงจัง ก่อนหนีขึ้นมาได้ “เออ แล้วถ้าเราจะไปเยี่ยมเยียนนายฮาร์ตริสอร์ทบ้าง แก่ว่าจะเป็นไปได้มั๊ย สรุปก็คือโกรธกันแบบเคืองๆ ไม่ถึงกับไม่ยอมเผาผีไ่มั๊ย”

“เออ ไม่ขนาดนั้นหรอก ตอนงานศพป้าอาเซาร์ร้องไห้หนักเลยจริงๆ แล้วทำนกรักกันนะ เพราะเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็ก แค่มืดใจกันนิดเดียว อีกร่างป้าก็รักฉันมาก เรื่องเล็กเล้กกลายเป็นเรื่องใหญ่ บวกกับตอนนั้นฉันกำลังวัยรุ่นนเลยโวยวายซะหนักไปหน่อย ทำให้ป้ามองหน้าเพื่อนไม่ติดเลยห่างกันไปแต่ยังคุยกันได้นะ แค่อันกับแม่ไม่อยากสูงลิ้นด้วยมากเท่านั้นเอง ต่างคนต่างบริหารกิจการตัวเอง”

“ถ้าฉัน...แสดงว่าฝ่ายโน้นก็ไม่ใช่คนโหดหรือเจ้าคิดเจ้าแค้นอะไรละสิ”
 แวตาคณพุดมีประกายแห่งความหวัง “บอกตามตรงนะโมย่า ฉันกระหาย
 ใครรู้มามากเลย คงต้องทำอะไรบางอย่างแล้วละ” น้ำเสียงมาดมั่นของน้ำริน
 ทำเอาโมย่าต้องรีบถาม

“แกคิดจะทำอะไรของแก บอกมานะ ริน”

“เอาน่า ไว้ใจฉันเถอะ รับรองว่าไม่ทำให้เกิดพิศหวัง”

“แม่จ๋า วันนี้โมย่าหิวมาก ประชุมทั้งวัน น้อยเหน้อย”

สีหน้าของคนบ่นเหนื่อยดูไม่ได้อ่อนล้าจริงอย่างปากว่า นางตัดดาว
 รู้ทันจึงตีหลังมือลูกสาวที่ทำท่าจะหยิบกุ่มซุบแบ่งทอดในจานใส่ปาก

“นี่ๆ ไม่ได้นะ เอามือหยิบได้ยังไง ล้างมือรียัง แล้วอีกอย่างเกรงใจ
 แหกบ้าง รินเป็นเพื่อนสนิทแต่ก็ถือเป็นแขกของบ้านเรานะ ไหนจะนายทะเล
 อีก” หญิงสูงวัยยังเอ่ยไม่ทันสิ้นเสียงดีก็มีเสียงใส่ดั่งลั่นของน้ำรินแทรก
 เข้ามา

“นายทะเล! นี่ย่าบอกนะคะว่าช่วงที่รินไม่อยู่ น้ำดาวกับยายโมย่า
 ยอมให้นายทะเลอะไรนั่นมากินข้าวในบ้านนี้ด้วยกันแล้ว ไม่กลัว แล้วก็สยง
 จนกินข้าวไม่ลงเหอะคะ”

โมย่าไม่แปลกใจเลยกับท่าทางรังเกียจของเพื่อนสาว แต่ที่เธอต้อง
 ตกใจมากกว่าก็เพราะเห็นๆ อยู่ว่าทะเลเพิ่งเดินเข้ามาในบ้าน คงได้ยินเข้า
 พอดี ใบหน้าของเขาเจื่อนไปนิด ก่อนจะเดินไปหานางตัดดาว ช่วยยก
 จานกุ่มทอดกับซามตัมยาลาเก่ามาวางบนโต๊ะอาหารอย่างเงียบๆ

ฝ่ายน้ำรินคงรู้สึกผิดไม่น้อย เธอฝืนใจส่งยิ้มฝืดๆ ให้คนถูกนิทนา
 แล้วบอกเบาๆ

“อ้อ...ฉันก็พุดไปงั้นแหละ ไม่เจอกันอาทิตย์กว่า อากาศที่หน้าดีขึ้น
 เยอะเลยนะ หมอเอาผ้าปิดแผลออกแล้วนี่” เธอชี้ส่งๆ ไปทางใบหน้า
 ของเขา

“ยังไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกครับ คุณริน แต่ก็ยุบไปเยอะเลย” ทะเลตอบ ไบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราก็มดำ ดูเหมือนความช่างคุยหายไปหมดเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เพิ่งค่อนข้างอดเขาไปหยกๆ

“มาพร้อมหน้าก็ดีแล้ว เริ่มกินข้าวกันเลยดีกว่า เขียน ดักข้าวใส่จานสิ”

นางหัตถดาวออกคำสั่งเพื่อตัดบท คนใช้สาวใหญ่ร่างเล็กกุสึกุจอตักข้าวให้ทุกคนโดยพยายามไม่มองไบหน้าววมแสนรอกและน่ากลัวของผู้ชายคนเดียวในบ้าน

อาหารมือเย็นเริ่มขึ้นและจบลงอย่างเงียบๆ กระจกกระแฉับเล็กน้อยจนกับข้าวน่ากินเหมือนจะลดความอร่อยไปมาก ทุกคนเริ่มแยกย้ายออกจากห้องอาหาร โม่ยาเดินตามทะเลไปยังประตูหลังบ้าน บอกเขาเบาๆ

“ขอโทษแทนเพื่อนฉันด้วยนะ ยายรินก็เป็นแบบนี้แหละ มีอะไรมักจะเก็บไม่ค่อยอยู่ ปากไวไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับคุณโม่ยา ผมเข้าใจดี อันที่จริงสภาพผมตอนนี้ก็ไม่น่ามาวุ่นวายในบ้านหลังใหญ่ ผมรู้ตัวดี อีกอย่างเกรงใจคุณหัตถดาวด้วยครับ ผ่ากรเรียนท่านว่าเมื่อต่อไปผมขอกินกับลุงแขกดีกว่า สะดวกดี เห็นลุงแขกทำกับข้าวกินเองบ่อยๆ ผมอาศัยกินกับแกก็ได้”

ทะเลเอ่ยเสียงทุ้มไม่ได้แฝงความน้อยใจแต่อย่างใด เขาคงคิดดีแล้วถึงวิธีที่ทำให้ทุกคนไม่ต้องอึดอัด หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ อย่างเข้าใจ

“นั่นก็ตามนั้นนะ ฉันจะจัดการเรื่องค่ากับข้าวให้ลุงแขกไว้เอง”

พอคำว่า ‘ค่ากับข้าว’ หลุดจากปาก สีหน้าของชายหนุ่มก็สลดลงไปอีก เขาบอกกับเธอโดยไม่สบตา มีอประสานไว้เบื้องหน้าและการก้มตัวน้อยๆ บ่งบอกถึงความเจียมเนื้อเจียมตัว

“ผมเกรงใจคุณกับคุณหัตถดาวมาก ยังไงจะพยายามช่วยทำงานให้มากที่สุด อการผมดีขึ้นเรื่อยๆ แล้ว มีอะไรให้รับใช้ก็บอกเลยนะครับ”

“ได้ๆ แล้วฉันจะบอกนะ”

ทะเลเดินจากไปเสียบๆ โมย่ามองตามหลังจนเขาลับสายตา จู่ๆ
เกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา ...รออีกนิดเถอะ ให้เขาหน้ายุบใกล้ปกติและโกน
หนวดเคราได้เสียก่อน เธอมีอะไรดีๆ ให้ทะเลทำไมหวาดไม่ไหวแน่

ไม่ต้องรอนานเลย เพียงแค่วันรุ่งขึ้น โมย่าก็ตกใจจนอ้าปากค้าง
เมื่อมองเห็นชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหา ตอนนั้นก็กำลังช่วย
พนักงานจัดดอกไม้ตกแต่งโต๊ะกินข้าวริมทะเลให้กรู๊ปทัวร์

นั่นเขาจริงๆ ด้วย! ...ทะเลโกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา เผยให้เห็น
ใบหน้าคมสันที่ไม่รกริ้วอีกต่อไป ภาพแปลกตาของชายหนุ่มสะกดให้
ต้องมองซ้ำ...ยอมรับอย่างไม่อายว่าถึงขั้นตกตะลึง! เพิ่งรู้จริงๆ ว่าเขาดูดี
...ดูดีมาก ๆ เสียด้วย แม้ดวงตาและใบหน้าบางส่วนยังบวมมนิดๆ ก็ตาม
เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เห็นหน้าชายชาติตรีแล้วใจสั่น คงเพราะไม่คุ้นกับ
รูปลักษณะใหม่ของเขา

“คุณรินไปไหนหรือครับ ทำไมวันนี้คุณต้องลุยคนเดียว”

ทะเลทักทาย เสียงนั้นดังให้โมย่าพยายามสงบสติอารมณ์ เธอ
ไม่อยากจะเสียฟอร์ม นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ถูกผู้ชายสะกดจนอึ้ง หญิงสาว
ทบทวนคำทักนั้นอีกครั้ง จะให้นายทะเลรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าเพียงแค่ว่า
โกนหนวดเคราออก บัดนี้จากมหาโจร เขาได้กลายเป็นหนุ่มลูกครึ่งที่พูดได้
เต็มปากเลยว่า ‘หล่อขั้นเทพ’ โมย่าฝืนตอบแบบตะกุกตะกักเต็มที่

“เอ้อ...ยายรินขอตัวไปเดินเล่น เห็นว่าจะโฉบไปทางชายหาดด้าน
ที่ต่อกับบายนาร์ตริสอร์ทนะ ไม่รู้อยากสำรวจอะไรนักหนา”

เธอแกล้งบ่นกลบเกลื่อน ทะเลก็คงเหมือนคนอื่นนั่นแหละ ที่สังเกตเห็นว่าเธอกับน้ำรินไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ จนโมย่าแอบได้ยินหลาย
คนนิทานว่าเธอสองคนเป็นพวกกรักร่วมเพศไปแล้ว

“จะให้ผมช่วยอะไรก็บอกได้นะครับ แต่เรื่องจัดดอกไม้ฉันไม่
ไม่ถนัด”

ดีแล้วละ ที่ไม่ถนัด...โมย่าแค่คิดในใจ ยอมรับว่าแอบเสียดายถ้าผู้ชายคนนี้จะเป็นเกย์ ได้แต่ภาวนาให้ไม่ใช่...ก็ดูจากใบหน้าเกลี้ยงเกลาปราศจากหนองคราของทะเลแล้ว สรุปล้ได้ทันทีว่าเขามีรูปร่างหน้าบึกบึนสมชายชาติตรีก็จริง แต่แววดาสนั้น...ขนาดตาบวมนิดๆ ยังรู้เลยว่าออกแนวคมสวย ริมฝีปากบนบาง หยักเป็นรูปกระจับจับกับริมฝีปากล่างที่อิมพองาม มองรวมๆ แล้วเป็นหนุ่มเจ้าสำอางได้สบายๆ ผิวก็ขาวอีกต่างหากพาให้ระแวงว่าอาจเป็นเกย์ เพราะประสบการณ์ที่มีเพื่อนเป็นกันมาก โมย่าจึงออกจะไม่แน่ใจอยู่สักหน่อย รูปลักษณ์ใหม่ของนายทะเลชวนให้คิดไปแหว่นั้นนี่นา เห็นใครๆ บอกว่าพวกเกย์ชอบเล่นกลล่อม แล้วอิตานี่ก็มีกลล่อมพองามเสียด้วย

“คุณ! ผมถามว่าโต๊ะพวกนั้นยกมาตั้งตรงนี้ทั้งหมดรีเปล่า” เสียงทุ้มดังลั่นทำเอาโมย่ารีบสลัดความคิดเป็นตุเป็นตะโดยด่วน เธอหันไปส่งยิ้มเหี้ยๆ ก่อนบอก

“ตั้งใจจะยกมาทั้งหมดนั่นละ แต่กำลังคนไม่พอ ฉันท้ยังคิดอยู่ว่าจะทันงานมี้ เราไม่เคยมีกรู๊ปทัวร์ใหญ่ขนาดนี้ พนักงานก็เลยหิวหมุนกันหมด ส่วนหนึ่งต้องไปช่วยจัดเวทีเล็กๆ ตรงโน้นด้วย” โมย่าชี้มือไปยังกลุ่มชายหนุ่มที่ช่วยกันยกจากขึ้นตั้งประกอบเป็นเวที

“งั้นไม่ต้องห่วง ยกโต๊ะอาหารแค่นี้ผมจัดการเอง”

ว่าแล้วทะเลก็ตรงเข้าไปแบกโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมจากห้องเก็บของมาเรียงไว้ในสนามหญ้าติดชายหาด โมย่าเห็นแล้วอดอมยิ้มไม่ได้ ร่างใหญ่ของชายฉกรรจ์ทำเอาโต๊ะไม้ที่เธอเคยรู้สึกว่ามีน้ำหนักน้อยไปถนัดตาเพียงไม่ถึงยี่สิบนาทีโต๊ะทั้งหมดก็ถูกจัดเรียงตั้งเป็นแถวสวยงามในสนาม

“จัดสถานที่ซะดูดีเลยนะครับ น่าั่งมาก”

โมย่าหันไปมองเสียงทุ้มแปลกหูปนทองแดงนิดๆ นั้นด้วยความประหลาดใจ ชายหนุ่มผิวเข้มผมหยิก ร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาหา เห็นแต่ไกลก็จำได้ว่าเขาเป็นหนึ่งในแขกที่มากรู๊ปทัวร์ คุณณศเป็นนักธุรกิจชาวภูเก็ต

ซึ่งสนใจมาเที่ยวเกาะนับดาว เขาเป็นโต้โผชวนเพื่อนๆ มาด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่

“ฉันพยายามจัดให้บรรยากาศงานเลี้ยงเป็นแบบสบายๆ นะคะ คุณณศ ไม่รู้จะถูกใจทุกท่านรึเปล่า” โมย่าออกตัว เริ่มอึดอัดกับสายตากะลิมกะเหลี่ยของชายหนุ่มตรงหน้า

“ถูกใจแน่นอนครับคุณโมย่า กรู๊ปเราคนกันเองทั้งนั้น ง่ายๆ ครับ ยังไงก็ได้ ขอแค่อาหารอร่อยถูกปาก แต่ทุกชนิดต้องขอแบ่งเป็นสองจานนะครับ จานหนึ่งรสชาติไม่เผ็ดเกินไป อีกจานขอแบบจัดจ้านตามประสาอาหารปักษ์ใต้ แล้วก็จัดเวทีให้พวกเราร้องคาราโอเกะกันแค่นั้นก็พอใจแล้วครับ” คนเพิ่งบอกว่า ‘ง่ายๆ’ อธิบายความต้องการเสียยาวเหยียด โมย่ามองไปทางทะเลเห็นเขามอขี้มน้อยๆ อย่างรู้ทันอยู่ไม่ไกล

“ดิฉันบอกไถ่ได้แล้วนะคะ ว่าขอให้ร้องเพลงได้ไม่เกินสามท่อนแล้วเสียงเพลงก็ต้องไม่ดังเกินไป เรามีกฎร่วมกันของคนทั้งเกาะว่าต้องอยู่อย่างธรรมชาติที่สุดจริงๆ แล้วไม่อยากจะให้มีเครื่องขยายเสียงด้วยซ้ำ แต่เมื่อแขกขอ ก็จำยอมค่ะ”

เจ้าของรีสอร์ตตัดตลिनใจบอกตรงๆ จะโกรธก็ช่าง นำแปลกที่ณศส่งขี้มนัยน์ตาพราว ชวนคุยต่อได้อีก

“ผมไม่นึกเลยว่าบนเกาะส่วนตัวแบบนี้จะมีกฎกติกามากมาย”

“คุณเข้าใจผิดแล้วค่ะ ที่นี้ไม่เชิงเป็นเกาะส่วนตัวเสียทีเดียว เรามีชุมชนใหญ่อยู่ตรงกลางเกาะ มีโรงเรียนเล็กๆ มีตลาดกับหน่วยงานราชการอยู่บ้าง รีสอร์ตสองแห่งบนเกาะนี้กินบริเวณชายหาดเป็นส่วนใหญ่”

โมย่าอธิบาย พยายามทำเสียงเป็นการเป็นงาน เพื่อกลบเกลื่อนความอึดอัดเมื่อถูกสายตาแปลกๆ จ้องมอง ต่อให้เธอมีมาดกล้าแกร่งแค่ไหน แต่โมย่าก็ยังเป็นหญิงที่รับรู้ความหมายในแววตาของณศที่ส่งมาได้ดี

“เอละ ผมเข้าใจแล้วครับคุณโมย่า เอาเป็นว่าพวกเราจะพยายาม

ทำตามกฎให้มากที่สุด ผมคงต้องขอตัว อาบน้ำอาบทำให้สบายแล้วค่อย
ลงมาใหม่ เมื่อสายๆ ออกไปดำน้ำกันสนุกเลย ริสอร์ตคุณโชคดีมากกว่า
ที่มีแนวปะการังอยู่เยอะ เสียอย่างเดียว ไม่มีหาดทรายสีๆ เลย”

“ต้องยอมรับว่าจริงค่ะ คุณธนศ นี่เป็นเรื่องที่ธรรมชาติให้มา
เราขาดชายหาดสวย แต่ก็ยังมีสิ่งอื่นมาทดแทน”

ธนศพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะขอตัวจากไป ทะเลเดินมาขึ้น
หาดน้ำเย็นส่งให้

“ขอบใจนะ” หญิงสาวบอกเบาๆ ลอบถอนใจกับความจู้จี้ของลูกค้า

“ทำริสอร์ตนี้ไม่ง่ายเลยนะครับ” จู้ๆ ทะเลก็เอ่ยขึ้นเหมือนรู้ใจเธอดี
สายตาเขาทอดไปยังแผ่นหลังของธนศที่แยกตัวกลับห้องพัก

“ฉันชินแล้วละ บางทีเจอจู้จี้กว่านี้อีก แต่ปัญหาที่ยังแก้ไม่ตกคือไอ้เรื่อง
คนชอบร้องคาราโอเกะเนี่ยแหละ ฉันละงง ว่าถ้ามาเที่ยวเกาะเพื่อร้อง
คาราโอเกะ ผู้ร้องอยู่บ้านไม่สะดวกกว่าหรือ จะดันดันมาจนถึงนี้ทำไม”

“นั่นสิละ ยิ่งถ้าร้องผ่านลำโพงบนเกาะเนี่ย ผมว่ามันไม่เหมาะ บางกรณี
คุณต้องใจแข็ง เรื่องความเป็นอยู่บนเกาะเล็กๆ นี้ เรากำหนดได้ ลูกค้าคือ
พระเจ้าก็จริง แต่เขาต้องเคารพกฎของริสอร์ต ที่ที่ผมเคยอยู่นะ เรื่อง
การเคารพสิทธิ์ผู้อื่นเป็นเรื่องใหญ่มาก”

“เดี๋ยวนะ! ‘ที่ที่คุณเคยอยู่’ เหนอ? ทะเล คุณนึกต่อเลยว่ามันคือ
ที่ไหน” โมย่าชัดขึ้น แววตาเป็นประกาย เร่งให้ชายหนุ่มใช้ความคิด
ปะติดปะต่อออกมา

เขาเงยไปพักหนึ่ง ดวงตาทอดไปสู่ท้องทะเลกว้าง คิ้วเข้มขมวด
เข้าหากัน อีกครู่ใหญ่ก็ยกมือขึ้นกุมขมับ หันมาบอกเธอเบาๆ

“ไม่สำเร็จ ผมนึกไม่ออกเลย รู้แค่ความคิดที่แวบเข้ามาเมื่อกี้
เท่านั้น พอใช้สมองมากๆ อาการปวดหัวก็กำเริบอีกแล้ว”

“ถ้ามันปล่อยมันไปก่อนเถอะ คุณไปพักผ่อนก่อนก็ได้ งานเหลืออีก
นิดเดี๋ยวฉันทำต่อเอง”

ทะเลสาบหน้าปฏิเสทันท์ เขายังคงช่วยขยับโต๊ะเก้าอี้ จัดเรียงให้สวยงาม ไม่น่าเชื่อว่าโมย่าไม่ต้องบอกเลย เขาเรียงโต๊ะอาหารน่ารักเป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดบนสนามหญ้า ดูเก๋ แทนที่จะเรียงเป็นแถวตรง... อดคิดไม่ได้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดา เขาต้องมีความรู้ มีหัวศิลปะในระดับหนึ่ง ดูลึ พอลจัดโต๊ะเสร็จ เขาก็เอาผ้าปูโต๊ะสีขาววางพาด ก่อนนุ่งทับด้วยผ้าลายสกอตสีน้ำเงินอย่างคล่องแคล่ว ไม่ต้องให้สอนสักคำ

เขาเป็นใครนะ?

คำถามนี้วิ่งเข้ามาในหัวของโมย่าเป็นพันๆ ครั้งนับตั้งแต่พบกับทะเล และถ้าเธออยากรู้จริง สิ่งที่ต้องรีบทำก็คงเป็นสิ่งที่

“คุณเตรียมตัวไว้เลยนะ พรุ่งนี้ฉันจะถ่ายรูปให้ ไหนๆ คุณก็โกนหนวดเคราออกไปแล้ว หน้ายุบลงไปเยอะ เหลือแค่รอยขี้เขี้ยวบางจุดเท่านั้น ถ้าญาติคุณเห็นรูปเข้าคงพอจะจำได้แล้วละ คุณคงอยากกลับบ้านเต็มที อยู่ที่นี่ไม่ค่อยรู้จักใคร เหนงແ່”

“คุณลืมไปหรือเปล่าว่าถึงจะได้กลับบ้าน ผมก็ไม่รู้จักใครอยู่ดี อยู่ที่นี่ผมยังเริ่มคุ้นกับใครหลายคน ทั้งคุณ คุณริน ลุงแขก คุณหัดดาว น้ำเหียนแล้วก็พนักงานอื่นๆ อีก ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าถ้าได้กลับบ้านจริง จะรู้สึกยังไง จะทำตัวยังไงกับคนรอบข้าง แค่คิดก็เหนื่อยแล้ว บอกตามตรงเลยนะว่าผมไม่ได้อยากไปไหนในตอนนี้” น้ำเสียงเครียดจริงจังและใบหน้าที่ขริ่มลงทำเอาโมย่าอดสงสารไม่ได้ เธอเอื้อมมือไปตบขาเขาเบาๆ

“เอาน่า อย่าเพิ่งคิดมากเลย คุณต้องเห็นใจญาติพี่น้องตัวเองด้วย คิดดูสิ คุณหายไปเกือบเดือน พวกเขาคงทุกข์ใจจนบอกไม่ถูกแล้ว คงตามหากันจ้าละหวั่น แต่บนเกาะนับดาวนี้ คงไม่มีใครคิดว่าคุณจะมาอยู่ ก็เลยตามหายากหน่อย”

“ก็น่าคิดนะ บางทีผมซักรุ่นก็สงสัยว่าจริงๆ แล้วมีคนเป็นห่วง ออกตามหาผมบ้างรึเปล่า” แววตาอ้ำอึ้งของทะเลทำให้โมย่าใจหาย เธอรีบตัดบท

“เอาเถอะ คุณอย่าคิดมากเกินไป คนหายทั้งคน ไม่มีใครห่วงก็ บ้าแล้ว เพียงแต่เขายังหาคุณไม่เจอเท่านั้นแหละ คุณอาจจะหนีมาเที่ยว ทะเลโดยไม่บอกใครก็ได้ จริงมั๊ย”

หญิงสาวตอบว่าเขาอีกครั้ง ราวกับเป็นเพื่อนเกลอเก่า ได้แต่หวังว่า ทะเลจะคิดเหมือนคนอื่นว่าเขาเป็นหญิงแกร่ง เป็นทอมบอย ไม่ใช่หญิงสาว ใจอ่อนที่แพะระหวายเพราะเวรตาคมงามแสนเศร้าของเขา

“ผมไม่รู้จริงๆ ครับ ว่ามาทำอะไรที่ทะเลแถวนี้” ชายหนุ่มตอบอย่าง เลื่อนลอย ก่อนตัดบท “ผมขอตัวไปหุงข้าว ทำกับข้าวมือเย็นละครับ เห็นลุงแขกบอกว่าอยากกินอาหารฝีมือผมทุกวัน มอบตำแหน่งพ่อครัว ของบ้านให้ผมแล้ว”

“คุณทำอาหารเป็นด้วยหรือ” โมย่าตื่นเต้น การทำอาหารถือเป็น ศาสตร์ยุ่งยากที่สุดสำหรับเธอ

“เป็นครับ ผมก็เพิ่งรู้...ไม่ได้คุณนะ...ค่อนข้างเก่งด้วยสิ” ทะเลยิ้ม ออก เขาหลิวตานิดๆ ดูน่ารัก หญิงสาวโล่งอกที่หนุ่มช่างพูดคนเดิมกลับมาแล้ว จึงชวนคุยต่อ

“สงสัยต้องให้ไปครัวฝีมืออวดแม่ฉันแล้วละ ที่นี้จะมีเรื่องเสวนากัน ยกใหญ่ ชวนแม่คุยเรื่องกับข้าวนะ เป็นวันก็คุยไม่จบ” เธอหัวเราะเสียงใส เมื่อนึกถึงแม่ผู้ชอบทำอาหารเป็นชีวิตจิตใจ แต่กลับมีลูกสาวที่ทำอาหาร ไม่เป็น

“ผมต้องไปจริงๆ แล้วละ เหลือแค่จัดดอกไม้วางบนโต๊ะ ให้เป็นหน้าที่ คุณดีกว่า ผมไม่ถนัด” ทะเลตัดบทพร้อมส่งยิ้ม

“ตามสบาย อย่าลืมนะ พรุ่งนี้ตอนว่างๆ ฉันจะถ่ายรูปคุณไปส่งลง หนังสือพิมพ์” โมย่ายิ้ม

“ตกลงครับ ดีเหมือนกัน ผมก็เกรงใจ ไม่กล้ารบกวนอาศัยอยู่นาน ถ้ามีคนมารับตัวไปก็คงดี”

เขาพูดโดยที่สีหน้าไม่ได้ยินดีตามประโยคสุดท้ายที่เพิ่งบอกเลย

โมยาเข้าใจดี เขายังทำอะไรไม่ได้ การเปลี่ยนไปอยู่อีกที่ก็เท่ากับเริ่มต้นใหม่ แต่การเริ่มต้นใหม่ในบ้านของตัวเอง ในครอบครัวซึ่งรู้จักเขาดีคงช่วยกระตุ้นความทรงจำได้ดีกว่า

ถ้าสงสารเห็นใจทะเลจริง เธอต้องรีบค้นหาญาติเขาให้พบ เร็วเท่าไร
ยิ่งดี

๕

ชายหาดที่หญิงสาวก้าวเท้าเข้ามาอยู่แปรเปลี่ยนจากทรายหยาบปนกรวดสีเข้มมาเป็นทรายขาวละเอียดอย่างน่าอัศจรรย์ ราวกับสวรรค์กลั่นเกลี้ยงก็ไม่ปาน!

น้ำรินออกเดินเล่นจากริสอร์ทปลายฟ้าเลียบริมหาดไกลออกไปเรื่อยๆ รู้ว่าที่สุดจะมาถึงจุดเชื่อมต่อของสองริสอร์ทและเข้าสู่บายฮาร์ตริสอร์ทได้โดยไม่มีริ้วกัน เป็นข้อตกลงของทั้งสองและของทางราชการเพื่อไม่ให้ดูประหลาด ชายหาดควรมีไว้เดินเล่นต่อเนื่องกันไปทั้งเกาะ เพียงแต่รู้กันว่าเป็นชายหาดส่วนตัว ชาวบ้านจะไม่เข้ามาวุ่นวายเพราะมีชายหาดสาธารณะของเกาะอยู่แล้ว แต่สำหรับลูกค้าของสองริสอร์ทจะเดินเล่นมาไกลถึงขนาดนี้ก็ยอมได้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่มีใครทำกัน เพราะถือเป็นจุดห่างไกลจากที่พักของแต่ละฝ่ายมากพอดู การรุกล้ำกันระหว่างริสอร์ทจึงแทบไม่มี ต่างคนต่างอยู่เป็นส่วนใหญ่

หญิงสาวทำเป็นเนียนด้วยการสวมกางเกงขาสั้นกับเสื้อกล้ามสวมทับด้วยเสื้อสีฟองไหล่ตักตัวเก๋ พร้อมด้วยสวมหมวกปีกกว้างบังแดด

ผมสลายถูกปล่อยสายปาลิวลัสมประหนึ่งเป็นนักท่องเที่ยวเดินทอด
อารมณ์ มั่นใจว่าฝ่ายขายฮาร์ตรีสอร์ตคงไม่ใจร้ายใจดำขนาดมาไล่แขก
ของรีสอร์ตปลายฟ้าออกจากพื้นที่แน่ๆ

น้ำรินบุกมาถึงนี้ ทั้งที่ความรู้ในหัวมีนิดเดียวคือ เจ้าของรีสอร์ตชื่อ
นายเซวี่ ซึ่งป่วยเป็นอัมพาต ไม่ค่อยออกจากบ้าน คนบริหารตัวจริงจึงเป็น
ชวินผู้เป็นลูกชาย ส่วนลูกสาวที่ชื่อชวิศานี่ทำงานในกรุงเทพฯ นานๆ จะกลับ
บ้านที

เธอกำลังก้มมองทรายละเอียดสีขาวด้วยความริษยา จู่ๆ ก็มีเสียง
กระแอมดังมาจากด้านหลัง ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ตะโกนออกไป
ก่อนอื่น

“บ้าจริง! จะกระแอมทำอะไรมีทราบยะ คนเขาตกใจหมด” มือบาง
ของคนพูดทาบอก ดวงตาเบิกกว้าง

“ใครควรจะตกใจกันแน่ ผมเดินเล่นอยู่ดีๆ ก็มีใครไม่รู้โผล่มา
แบบนี้ ทำทางไม่ชอบมาพากลด้วย ดูลับๆ ล่อๆ”

คนพูดหน้าตาเป็นอย่างไรน้ำรินยังไม่กล้ามองเต็มตา เพราะเกรงความ
ลับแตก หมวกปีกกว้างช่วยพรางตัวได้ดีทีเดียว หญิงสาวก้มหน้าก้มตา
เถียง

“ฉันเนี่ยนะ ลับๆ ล่อๆ พูดผิดพูดใหม่ได้ยะ ฉันเดินเล่นอย่างเปิดเผย
นะ แค่อยากเห็นว่าหาดทรายขาวๆ มันจะมีมัย บนเกาะเนี่ย”

น้ำรินแก้มองเธอเข้าเขี่ยทรายเม็ดละเอียดเล่น ยอมรับว่าเธอโกหก
ไม่เก่ง ขอเวลาดั้งตัวให้หายตกใจนิดหนึ่งก่อน

“หากคุณศึกษาให้ดีกว่าก่อนมาเที่ยวเกาะนับดาว คุณต้องเลือกได้ ว่าถ้า
ชอบเดินชายหาดก็ต้องมาที่บายฮาร์ต ไม่ใช่ปลายฟ้า ของเรามีหาดทราย
ขาวสะอาดรองรับนักท่องเที่ยวอยู่แล้ว”

ซี! พูดถึงแต่ข้อดีของบายฮาร์ตรีสอร์ตแบบนี้ไม่เข้าหูเอาชะเลย
นักท่องเที่ยวรู้ดีคนนี่ต้องเจอกันหน่อยแล้วละ หญิงสาวตะโกนโต้เสียง

ลีนหาด

“แล้วคุณฉลาดนักนี้ รู้ตัวรีเปลาว่ามาเที่ยวเกาะหวังแค่เดินหาดทรายเล่นนะ มันไม่พอ ถ้าจะให้ถึงกินต้องดำน้ำ ดูแหล่งปะการังสวยๆ ที่ทางปลายฟ้าจัดโปรแกรมให้ได้ดี ฉันว่านะ ถ้าจะแค่เจ็ดฉายชายหาดนะไปเที่ยวหัวหินก็พอมีง”

“นี่คุณ แน่จริงถอดหมวกบังหน้านั้นมาคุยกันให้รู้เรื่อง ไหนบอกว่าไม่ได้ลับๆ ล่อๆ แต่คุยด้วยแบบไม่มองหน้า ก็มหลบได้หมวก แบบนี้มีพิรุชชิตๆ”

น้ำรินเหลืออด อันที่จริงเธอก็ไม่ต้องปิดบังอะไรใครนี่นา แล้วอีตานักท่องเที่ยวปากร้ายนี้ไม่ได้สลักสำคัญขนาดเธอต้องกลัวเขาจะรู้ว่ากำลังมาล้วงความลับฝ่ายตรงข้าม...ถึงรู้แล้วเป็นอย่างไร เธอมีสิทธิ์ทำ ทรายบดที่เจ้าของรีสอร์ทไม่รู้

หญิงสาวกระซอกหมวกปีกกว้างออกจากศีรษะ รำคาญมานานแล้วเพราะปกติเธอไม่ชอบสวมหมวก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปเห็นใบหน้าคมเข้มของคนตรงหน้าซัดๆ แล้วผู้บุกรุกถึงกับอ้าปากค้าง...ใครปล่อยดาราคอนี้ใหม่มาเพ่นพ่านแถวนี้เนี่ย! นักท่องเที่ยวคนนี้หน้าตาดีขนาดเผลอคิดไปว่าเขาอาจเป็นดารานุ่มหื่นความม่วนวายมาเที่ยวเกาะห่างไกลก็เป็นได้ เสียอย่างเดียวคือผิวที่ออกจะเข้มไปหน่อย น้ำรินเผลอพิณิจพิเคราะห์ชายหนุ่มตรงหน้า แต่พอได้สติว่าอยู่ในช่วงต่อต้านเพศชายเธอก็ทำหน้าง้ำใส่เขา

“คุณเป็นนักท่องเที่ยวรีเปลา บอกมาว่าต้องการอะไร ทำไม่ถึงมาเพ่นพ่านแถวนี้ ทำทางไม่น่าไว้ใจเลย”

สารพัดคำถามที่ชายคนนั้นโยนใส่ทำเอาน้ำรินอึ้ง ตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบออกไป

“ฉันเป็นนักท่องเที่ยวยะ มาเดินเล่นไกลไปหน่อย พอดีอยากเดินให้เจอหาดทรายขาวนะ ฝั่งโน้นชายหาดไม่สวยแล้ว” เธอบู๊ยะไข้กลับไปทางรีสอร์ทปลายทางฟ้า

“ฉันก็มาถูกทีแล้วละครับ เชิญตามสบาย ไหนๆ ก็เดินมาไกลขนาดนี้ จะนั่งเล่นชายหาดสักพักก็ไม่ว่า ผมชินครับ เป็นเจ้าของบายฮาร์ตริสอร์ต ยินดีต้อนรับนะครับ โอกาสหน้าถ้ามาพักบนเกาะอีก ที่นี่ก็ยินดีบริการ”

น้ำรินถึงกับอึ้ง อีตาตำนี่เป็นผู้บริหารบายฮาร์ตริสอร์ต! เธอจำชื่อได้ดี แล้วดูสิ...วิญญูณนักการตลาดเข้าสิงเขาหรืออย่างไร บังอาจพูดพล่ามเพื่อดึงลูกค้าจากรีสอร์ตปลายฟ้าอย่างไม่อายฟ้าดิน ทั้งที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงสิบนาที

แต่เพื่อการล้วงข้อมูล หญิงสาวจึงแสรังยิ้มหวานออกไป

“ขอบคุณนะคะ คราวนี้ฉันมาพักบนเกาะหลายวัน ถ้าเมื่ออาหารทางโน้น อาจจะมาขอใช้บริการทางนี้บ้าง เห็นว่ามีร้านอาหารดีๆ อยู่ด้วย”

น้ำรินพุ่งตรงสู่จุดหมายแรก เธออยากรู้ว่าร้านอาหารของบายฮาร์ตริสอร์ตมีดีอะไรนักหนา คนถึงได้รำลือกันนัก

“อ้อ ใช่ครับ ทางเรายินดีบริการนักท่องเที่ยวทุกท่าน ไม่ว่าพักอยู่ไหนก็มาทานข้าวที่นี่ได้ กุ้งของเราฝีมือเยี่ยมเน้นอาหารทะเลรสแซบครับ เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศ” เขาเริ่มโฆษณาชวนเชื่ออีกแล้ว...น่าหมั่นไส้จริง

“เออ...ถ้าดิฉันจะขอเข้าไปชมห้องอาหารสักนิดจะได้มั๊ยคะพอดีกำลังเมื่ออาหารทางโน้น” หญิงสาวเสียบๆ เคียงๆ ไปรยยิ้มที่คิดว่าหวานจับใจ

“ได้สิครับ แต่ต้องเดินอีกไกลหน่อย เพราะจุดที่เรายืนอยู่นีห่างจากตัวรีสอร์ตพอดี”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันเดินได้ ปกติก็วิ่งออกกำลังกายทะเลทุกเช้าอยู่แล้ว...เออ...หมายถึงตอนมาเที่ยวที่นี่นะคะ”

เกือบไปแล้ว! คนโกหกไม่เป็นเกือบหลุด ความจริงก็คือน้ำรินบ้าออกกำลัง เธอออกวิ่งริมหาดทุกเช้า วันละห้าสิบนาทีเป็นอย่างน้อย แข็งแกร่งขนาดนี้ แค่เดินต่ออีกนิดจะเป็นอะไรไป เธออยากเห็นบายฮาร์ตริสอร์ตที่ใจจะขาด เคยสัมผัสแค่รูปถ่ายในใบโฆษณาเท่านั้น

“นั่งตามผมมาเลยครับ ผมว่างพอจะพาเดินชมร้านอาหารได้”

น้ำรินก้าวตามชายาวๆ ของคนข้างหน้าแทบไม่ทัน เขาเดินบน
ผืนทรายได้แคล่วคล่องว่องไว หญิงสาวเดินตามไปเสียบๆ พักใหญ่ก็มา
ถึงร้านอาหารสุดเก๋ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าตั้งอยู่บนเกาะห่างไกล

ไม่ใช่แค่ร้านอาหารที่น้ำรินสังเกตเห็น แต่เธอกวาดตาไปทั่วบริเวณ
บายฮาร์ตริสส์อย่างตะลึงพรึงเพริดก็ว่าได้!

นี่มันบุติกริสส์สไตล์โมเดิร์นอันสมบูรณ์แบบที่สุดที่เธอเคย
พบมา!

ทั้งรูปแบบบ้านพักซึ่งแยกเป็นหลังเล็กเดี่ยวๆ ดูเป็นส่วนตัว ทุกหลัง
ทาสีขาวอมเขียวนวลตา ดูทันสมัยเน้นเรียบง่าย เชื่อเถอะว่าการตกแต่ง
ข้างในต้องทันสมัยไม่แพ้กัน คำนิยามที่นึกออกตอนนี้หน้าจะเป็น ‘เรียบหรู
บนเกาะแสนสงบ’ ได้เลยทีเดียว

“ที่นี่สวย ดูทันสมัยจังนะคะ” เธอเอ่ยปากชมกับเจ้าของรีสอร์ตหนุ่ม
ดูเขาจะภูมิใจมาก รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าคมสันสีน้ำผึ้ง ทำให้เขา
ดูดีขึ้นไปอีก

“ผมดีใจที่มีคนชอบ เดี่ยวจะพาไปชมบ้านพักก่อน ช่วงหลังนี้
นักท่องเที่ยวเลือกใช้บริการของเรามากขึ้นทุกปี ทำให้รู้ว่าสิ่งที่ผมทุ่มเทไป
ไม่ไร้ค่า แค่นี้ก็พอใจแล้วครับ” คนพูดเดินนำชมรอบตัวบ้านพัก หญิงสาว
รีบเก็บรายละเอียดไว้ในสมองให้มากที่สุด

“คุณให้ใครออกแบบให้คะเนี่ย ดูโมเดิร์นมากๆ” น้ำรินเริ่มล้วงลึก
“ผมมีเพื่อนเป็นทั้งวิศวกร อีกคนเป็นสถาปนิก ทุกอย่างเลยง่าย
ลงตัวไปหมด โชคดีจริงๆ”

เขาพูดเหมือนตัวเองไม่ได้ทำอะไรมาก ออกแค่เงิน แบบนี้ก็สมกับ
คำว่า ‘โชคดี’ แล้วละ เพราะคงไม่ได้ใช้ความสามารถตัวเองเท่าไร

น้ำรินยืนกอดอก เตือนตัวเองว่าให้วางม้านักท่องเที่ยวเข้าไว้

“ฉันคงรบกวนแค่ดูห้องอาหารอีกนิด แล้วจะกลับละ เพื่อนๆ รอไป
ดำน้าด้วยกันตอนเก้าโมง” เธอปลดออกไป

“เชิญทางนี้เลยครับคุณ...”

“น้ำรินคะ ฉันซื้อน้ำริน” หญิงสาวตัดสินใจบอกชื่อจริงไป ในเวลา
คับขันอย่างนี้ จะให้คิดชื่อขึ้นใหม่เธอไม่สามารถจริงๆ

ชายร่างสูงใหญ่บี๊กบี้นพาเธอเดินผ่านสนามหญ้าเขียวสดบ่งบอกว่า
ได้รับการดูแลอย่างดีเข้าไปในส่วนของห้องอาหารซึ่งตั้งอยู่ติดชายหาด
ร้านอาหารสีขาวเปิดโล่งให้ลมทะเลพัดผ่าน บรรยากาศแสนสบายจนอยาก
นั่งเล่น กินข้าวตรงนี่คงเพลิดเพลินใจไม่น้อย อดคิดเปรียบเทียบกับ
ร้านอาหารเล็กๆ ค่อนข้างเก่า ทำจากไม้สีน้ำตาลทึ่มๆ ของริสอร์ทปลายฟ้า
ไม่ได้...ช่างห่างไกลกันหลายขุม...นี่ขนาดยังไม่รวมรสชาติอาหารซึ่งได้
ข่าวว่ารสเลิศมาก

“เป็นไงครับ บรรยากาศดีมั๊ย”

“ดีสุดๆ เลยค่ะ ฉันชอบนะ สงสัยต้องหาโอกาสมากินสักมื้อ
เสียตาย เมื่อเข้ากินข้าวมาแล้ว”

“ยังไงทางเรายินดีต้อนรับนะคะ คุณน้ำริน”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มๆ พร้อมแวตาวาวๆ นั้นเสียดแทงไปถึงปอดดับได้
หัวใจเลยทีเดียว อีตานี้คงไม่รู้ตัวแน่เลย เห็นเขายังส่งยิ้มทรงเสน่ห์ตาม
มาอีกเป็นชุด หญิงสาวรีบเตือนตัวเองว่านั่นเป็นภาพลวงทั้งนั้น...เพศชาย
มีไว้ล่อให้เพศหญิงตกหลุมพราง...ท้องเอาไว้

“เอาเป็นว่าวันนี้ขอบคุณมากนะคะ ฉันคงต้องรีบกลับก่อน นัดเพื่อน
เอาไว้ด้วย ไปละ”

น้ำรินตัดบท ก่อนจะนำเดินออกจากนอกห้องอาหารแสนน่ารัก
แล้วตรงไปยังชายหาด ตั้งใจจะเดินเลียบกลับไปตามริมหาดเหมือนขามา

“เดินดี ๆ นะครับ ผมส่งคุณตรงนี้ก็แล้วกัน”

ขวัญยืนกอดดอก หลังไหล่ของเขาตั้งตรงดูสง่า รอยยิ้มบนใบหน้า
ดูมีไมตรี

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวส่งยิ้มตอบแล้วแผ่นแนบออกมา กลัวเหลือเกินว่าเธอจะจับได้ว่าเธอไม่ใช่พนักงานที่ขี้ขลาด แต่เป็นคนมาล้างความลับ น้ำรินก้าวเท้าไปบนผืนทรายขาวสะอาด เดินมาพักใหญ่จนทรายเริ่มหยาบขึ้น ลีเข้มขึ้น แสดงว่าใกล้ถึงอาณาเขตรีสอร์ทปลายฟ้าแล้ว โดยไม่ทันสังเกตว่ามีใครคนหนึ่งจับจ้องมองทุกฝีก้าว ตั้งแต่เธอเดินออกมาจากรีสอร์ทนี่ตอนเช้าตรู่แล้วด้วยซ้ำ

การเลี้ยงอาหารกลางวันให้กรุ๊ปทัวร์ที่ค่อนข้างเรื่องมากกลายเป็นความโกลาหลจนไม่ย่ำปอดหัว แต่ละคนร้องขออาหารเป็นพิเศษจนน้ำเหียนซึ่งอยู่ในครัวหัวปั่น ตั้งแต่ก๊วกตัวจริงลาออกเมื่อสองเดือนที่แล้ว ทางรีสอร์ทจึงจำต้องให้แม่ครัวประจำบ้านมาช่วยในร้านอาหาร ซึ่งตอนแรกน้อยๆ สั่งอาหารพื้นๆ ก็ไม่เป็นไร...แต่วันนี้ ไม่ใช่เสียแล้ว

ไม่ย่ำตกใจเมื่อรู้จากเด็กเสิร์ฟว่าแขกกรุ๊ปนี้สั่งอาหารฝรั่งบางอย่าง ซึ่งเธอแน่ใจว่าน้ำเหียนทำไม่เป็น บางจานอาจไม่เคยได้ยินชื่อด้วยซ้ำ เพราะที่บ้านไม่นิยมกินอาหารฝรั่ง เน้นอีสานและอาหารไทยเสียมากกว่า แต่เจ้าของรีสอร์ทสาวต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นนุ้ย ลูกสาวน้ำเหียนยกจานปลากะพงอบซอสไวน์ขาวออกมาจากรั้ว คนถือจานสีขาวยืนใหญ่ยิ้มกว้างด้วยความภาคภูมิใจราวกับทำด้วยตัวเอง

“ตกลงในครัวทำเมนูนี้ได้หรือ พี่บอกแล้วไงว่าอันไหนทำไม่เป็น อย่าทำออกมา เดี่ยวค่อยไปขอให้แขกเปลี่ยนเมนูอื่นก็ได้” โมย่ากระซิบ เธอยังไม่อยากจะบอกค่าต่อว่าถ้าอาหารรสชาติไม่ดี หรือผิดเพี้ยน

“แต่พี่ทะเลทำได้คะคุณโมย่า” เด็กสาวยืนยิ้มเสียงใส

“อะไรนะ! นายทะเลนี่นะ ทำอาหารฝรั่งเป็น” หญิงสาวเปลอพุดเสียงดังลั่น ยังไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

“จริงๆ ค่ะ นุ้ยยังตกใจเลย มีสองรายการนะคะที่แม่ทำไม่เป็น ก็มีปลากะพงอบซอสไวน์ขาวนี่ แล้วก็สปาเกตตีคาร์โบนาราด้วยคะ ชื่อแปลก

แปลก เกิดมาเพิ่งเคยได้ยิน แต่พี่ทะเลทำได้ ทำคล่องมากด้วย เก่งจังเลย ค่ะ” น้ำเสียงของนุ้ยตื่นเต้นปนชื่นชมจนออกนอกหน้า

“แล้วนี่แขกได้อาหารครบหมดแล้วใช่ไหม” โมย่าถาม สายตาไม่ละไป จากจานใบใหญ่ที่เด็กสาวถืออยู่ ยอมรับว่าหน้าตาอาหารใช้ได้เลยทีเดียว

“จนครบแล้วค่ะ เหลือสปาเกตตีอีกจานกำลังทำอยู่ ที่ทำไปแล้ว ส่วนมากเป็นอาหารจานเดียวง่ายๆ จะมีก็แต่ของคุณณคนี่แหละที่ไม่เหมือน ชาวบ้าน สิ่งอะไรก็ไม่รู้ แปลกๆ”

แต่โมย่าไม่แปลกใจ เพราะรู้ว่าคุณณคนี่เป็นเศรษฐีที่เกิดที่ห้องเที่ยว มาทั่วโลก เขาเกิดสนใจเกาะรูปหัวใจนี้ จึงพาเพื่อนๆ มาสังสรรค์กันเป็นกลุ่ม ใหญ่ เขาร่ำรวยขนาดนั้นก็คงเรื่องมากเป็นธรรมดา

“เอาละ นุ้ยยกไปเสิร์ฟที่โต๊ะเลย ช่วยกันบริการแขกด้วย น้ำทำ อย่าให้ขาด เดี่ยวพี่จะเข้าไปดูในครัวหน่อย”

โมย่าเดินเข้าไปหลังร้านในส่วนของห้องครัวซึ่งมีคนสองสามคน กำลังวุ่นอยู่หน้าเตา หนึ่งในนั้นเป็นชายร่างสูงใหญ่ที่ดูไม่น่าจะเข้ามายืน อยู่ในครัวได้ ช่างขัดตาพิลิก

“นายทะเล นั่นกำลังทำอะไรนะ”

หญิงสาวยื่นหน้าไปมองอาหารในกระทะเคลือบที่ทะเลกำลังปรุงอยู่ เขาเทเส้นสปาเกตตีเพิ่งต้มเสร็จใหม่ๆ ลงไปในน้ำซอสข้นสีขาวในกระทะ แล้วคลุกเคล้าเส้นเข้ากับซอส พอเข้ากันดีแล้วก็ปิดไฟ ก่อนจะตอกไข่แล้ว คัดเฉพาะไข่แดงสด ใส่ตามลงไปหนึ่งฟอง โมย่าเห็นเข้าก็ร้องลั่น

“นั่นคุณทำอะไรนะ ใส่ไข่แดงดิบๆ ลงไปทั้งที่ปิดไฟแล้วเนี่ยนะ แล้วไข่จะสุกได้ไง สูตรอะไรของคุณเนี่ย” หญิงสาวโวยวายลั่น เกิดมาเพิ่ง เคยพบเคยเห็น...สปาเกตตีใส่ไข่!

“คุณไม่รู้อะไรก็อยู่เฉยๆ เถอะน่า น้ำเหียน ส่งออริกานโอให้ผม หน่อย” พ่อครัวมาดดีออกคำสั่งกับผู้ช่วยหน้าตาเหลวหลา

“อะไรนี่ๆ นะคะ คุณทะเล” หญิงกลางคนงอแงๆ ไม่รู้จะหยิบขวด

ไหนดี

“ก็ชีวิตที่มีใบแห้งบดหยาบๆ ตรงหน้าน้ำเตียนนะ”

“อ้อ ค่ะ นี่ค่ะ”

น้ำเตียนส่งขวดใส่ให้ทะเล เขาโรยเครื่องเทศลงไปในกระทะอย่าง แคล้วคล่อง ปูรสรสด้วยเกลือ และพริกไทยเล็กน้อย แค่นี้ก็ตักขึ้นเสิร์ฟ ในจานอย่างหรูหรา ทำเอาโมย่ามองตามหลังจานสปาเกตตีคาร์โบนารา ที่พนักงานยกออกไปเสิร์ฟอย่างตกตะลึง

“รายการที่สั่งมีแค่นี้ใช่ไหมครับน้ำเตียน” พ่อครัวจำเป็นหันไปถาม ผู้ช่วยร่างสันสมชื่อที่ยืนเหนือโซมกายอยู่ข้างๆ

“ใช่ค่ะ เสริจเรียบร้อยแล้ว แฮ่! โล้งออกไปที ถ้าไม่ได้คุณทะเลหน้าแย้ แน่ๆ แยกกลุ่มนี้แปลกนะคะ สั่งอาหารยากๆ ทั้งนั้น”

“คุณแน่ใจนะ ว่าไอ้ที่ห้าๆ ออกไปนะมันถูกสูตร เตี่ยวได้โดนด่าเบ๊ง แน่” โมย่าซัดขึ้นด้วยความอยากรู้ เธอไม่คิดฝันเลยว่าสปาเกตตีคาร์โบนารา ที่กินอยู่บ่อยๆ นั้นจะใส่ไข่แดงด้วย

“รับรองว่าคุณโมย่า ผมไม่ทำให้คุณเสียชื่อเสียง” ทะเลบอกอย่างมั่นใจ เธอเพิ่งสังเกตว่าวันนี้ใบหน้าชายหนุ่มเริ่มเข้าที่เข้าทางมากขึ้นไปอีก ดูแปลกตา จนต้องมองซ้ำ

มิน่าล่ะ ช่วงนี้สาวห่วยและสาวๆ พนักงานคนอื่นของรีสอร์ทถึงได้ เริ่มเข้าไปพุดคุยกับทะเลมากขึ้น เขากลายเป็นขวัญใจของคนที่นี่ได้ไม่ยาก เพราะหน้าตาดูดีมีชาติตระกูล แถมคุยเก่งอีกต่างหาก

“คุณทำอาหารฝรั่งเป็นได้ไง ใครสอน” โมย่าเริ่มซักไซ้

“ผมก็รู้ว่าใครสอน รู้แต่ว่ามันอยู่ในหัวผมแบบไม่ต้องคิดเลย ทำออกมาได้ทันที”

“อย่าบอกนะว่าเคยเป็นก๊ก” หญิงสาวจ้องหน้าเขาพร้อมประเมิน

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองเคยเป็นอะไร” น้ำเสียงเศร้าลงทันควัน ทำให้โมย่ารีบเปลี่ยนเรื่อง

“เออละๆ เสรีจรรยาในครัวแล้วใช้มัย ฉันจะพาคุณไปถ่ายรูป เตรียมส่งไปให้หนังสือพิมพ์ประกาศหาญาติ หน้าคุณยุบวมไปเยอะแล้วนี่ ญาติพี่น้องมาเห็นคงจำได้”

หญิงสาวทำเสียงเป็นการเป็นงาน มือข้างหนึ่งเท้าสะเอว อีกข้างยกขึ้นเสยผม พยายามทำทำให้ดูเหมือนหอมบอยเต็มขั้น เพื่อจะดูน่าเกรงขาม โหม่ประหม่นตัวเองแล้วก็รู้ว่าที่เธอมีบุคลิกอาจหาญมากขึ้นทุกทีก็เป็นเพราะต้องบริหารงาน คุณคนนับสิบให้อยู่ในระบบ พอรวมกับความเคยชินกับการไต่ผมสั้นก็ทำให้หลายคนคิดว่าเธอเป็นหอมบอยเสียอย่างนั้น ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลย

“ฉันขอตัวไปล้างมือ ล้างหน้าล้างตาแป๊บหนึ่ง” คนพูดยกก่อนแขนขึ้น ปาดเหงื่อ

“ฉันไปรอตรงโหนดหินที่เดิมนะ ตรงนั้นถ่ายออกมาคงได้ภาพชัด แสงดี จากหลังก็ไม่อุ่นวาย อ้อ! แล้วหวังว่าคงไม่ใส่เสื้อกล้ามตัวนี้ไปถ่ายนะ หาเสื้อดีๆ สักตัวสวมเข้าไป เห็นวันก่อนฝากลุงแขกไปซื้อเสื้อยืดคอกลมมาไม่ใช่หรือ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง อยากให้คนฟังรู้ว่าแม้จะทำอาหารไม่เป็นเลย แต่เธอก็พิถีพิถันกับการถ่ายภาพ แถมยังถ่ายเก่งมากๆ ด้วย

“เดี๋ยวผมตามไปครับ” ทะเลบออย่างสุภาพ ก่อนผละจากไป

โหม่เดินออกไปยืนหน้าร้านอาหาร หลังจากสำรวจจนแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย แขกเริ่มรับประทานกันอย่างเงียบๆ เธอจึงปลีกตัวมุ่งตรงไปสู่โหนดหินหิม่าซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อนประจำของเธอ

ได้แต่หวังว่าภารกิจถ่ายภาพ นำลงหนังสือพิมพ์ประกาศคนหาย จะลุล่วงอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทะเลได้กลับบ้านเสียที